

העולם הזה

המחיר
120
פרוטה

מס. 723 / שנה 14 / הי אלול תשי"א / 6.9.51

השבועון המצויד
ל אינפורמציה

2

בוזי מחפש חדר

**אחד מאלפי
מחפשי הדיור
בארץ. בוזי,
צבר בן 28,
בעל לאשה
ואב לילד,
מתחבט
בפתרון
השאלה
הגורלית:
מי רוצה
להשכיר חדר?**

הוסבר לו כי ערעור יש להגיש דרך עורך-דין. כיוון ששכר טרחת עורך-דין הוא 50 לירות וקצב עבודתם של בתי המשפט במדינה הבי טיה כי ערעורו של בוזי יובא לדיון כעבור ששה חודשים לכל המוקדם, החליט להידבר עם החייל הנכה.

מה להכניס? הנכה ששילם לעתונאי שעבר לשיכון הוותיקים 150 לירות דמי מפ' תח ולהורי בוזי חמש לירות לחודש, תבע מבוזי המבקש פשרה, 800 לירות, הסכים לבסוף לסכום של 700 לירות. בוזי שעבר כגנן בחילות רמת-גן לא מצא אמצעים מספיקים, נצטופף במרפסת הבית הקטנה, סגר את חלונותיה, העמיד מיטות ושולחן בששת המטרים המרובעים שלה (3X2), לא ידע אילו מחפציו יכניס פנימה ואילו יטיל חוצה, חשש להניע את ידיו בחדרון הצר שמה יפגע באש-תו או בילדו.

בינתיים נתברר כי הנכה, שמצא תעסוקה כפקיד קופת-חולים, אינו משתמש בחדר כלל. הוא טעה במקחו, אינו יכול להגיע למקום עבודתו בגורר ברמת-גן, שב לבית הוריו, החל מבקר את החדר המוחרם מדי שבוע, שבועיים לעמוד על מצב העניינים.

בוזי הגנן החל עובד 11 שעות ביום בכל עבודה שנמצאה לפניו, גיוס, לילול, שתילה, טיפוח גינות ובלבר לאסוף כסף לפצות את רצונו של הנכה שזכה בחדרו. בינתיים עבר בביתה המהודרים של רמת-גן, גוכח לדעת כי שום קצין מחוז לא מצא לנכון להחרים חדר בביתם מרובי חדרים אלה, "בתוקף סמ' כוונתיו".

בין חווילות הסוחרים, התעשיינים, הבני קאים, גילה יום אחד חדר-מרתף פנוי, ביקש את בעליו להכנס לגור בו. התשובה: "בב' קשה, תמורת אלף לירות". אולם משראה את פניו התמוהים של בוזי חזר בו, הסביר כי בין כה אי אפשר להשכיר את המרתף בו מאוחסנת מכוניות הפרטית השניה של בעל הבית, שלא זכתה, כמכוניתו הראשונה, להיתר נסיעה בדרכים.

בוזי החליט לא לשלם פרס לנכה תובע דמי הפינוי, קבע לעצמו תכנית פעולה, לפיה ירכוש לעצמו חדר מגורים.

שמה ירדע
לך? "בוזי ה'
כל מעכב כל

כל שאליו ("בוזי") זהבי מחפש, הוא: ארבעה קירות וקורת גג. צבר בן 28, יליד עזה (אביו של בוזי היה רוקח בית מרקחת הדסה בעיר) ששב עם משפחתו, אשה וילד, מהקיבוץ לעיר, מצא כי חדרו בבית אביו, שעבר בינתיים לרמת-גן, תפוס.

ב-1942, בימי אל-עלמיין, כאשר סכנת פלי-שה נאצית איימה על הארץ, התגייס בוזי בן ה-18 לפלמ"ח, שהוקם אותה שנה. אחר שירד מתח ההתכוננות לקראת פלישת אויב הועברו יחידות הפלמ"ח מבסיסהם הקדמיים למשקי עמק הירדן, בהם בילה בוזי את שלוש שנות חייו הבאות. כיוון שפלמחאי באותם הימים, בלי להיכנס לציונבטים ורר-מנטיקה, לא היה אלא פקק במשק, השקיע גם בוזי הרבה זיעה במטעי הבגנות אשר בדגניה א', התנחל הרכה ערבים במסיבות רעים בחנות המכלת של לייבוש בכנרת. אחר מסעות מייגעים ברחבי הארץ, להררי יהודה ומכתשי הנגב, טלטולי דרכים ממקום למקום, העברות פתאומיות מצריפים לאהלונים (בלול פרצה מגפת עופות והיה צורך לשכן את הבריאים בצריפים) החליט בוזי להצטרף לקי-בוץ, הפך גנן הגוי של חמדיה אשר במקום מפגש עמק בית-שאן ועמק יזרעאל.

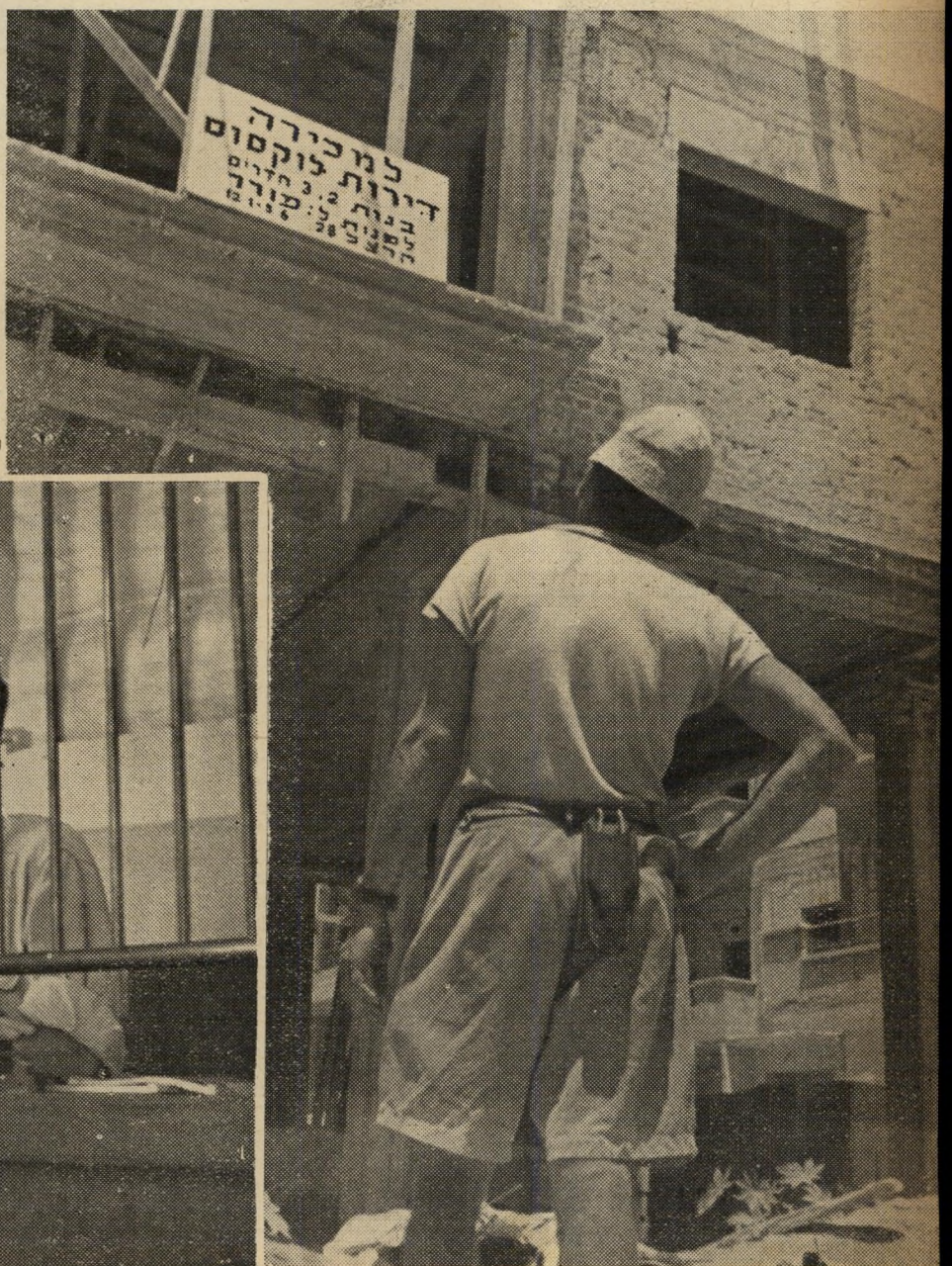
כאשר החליט ב-1951 לעזוב את הקיבוץ יצא כמעט ריקם מלבד אשה, ילד חמוד בן שלוש, חגי, כלי מטה וצורות של ספרים (בעיקר: ספרות עברית, דרמה). בחזורו ל-בית הוריו קיווה לשוב לחדרו, להשתכן בו זמנית עם משפחתו עד שימצא דירת קבע. אולם בהעדרו של בוזי השכירו הוריו את שליש הבית, המורכב שני חדרים ומרפסת, לעתונאי צעיר. העתונאי זכה בשיכון וותיקי ההסתדרות (הוא כבר הספיק להיות חבר ההסתדרות שש שנים), מסר את זכותו על החדר תמורת דמי מפתח לנכה מלחמה שפנה למדור ההחרמות של אגף השיקום שהחרים את החדר למען החייל המשוחרר והנכה.

בהיווע הדבר לבוזי פנה לאגף השיקום, נתקל בשומר הסף שגירש אותו, אך הסכים, לאחר דין ודברים ממושך, להביאו לפני הפ' קיד הממונה. הפקיד יעץ להתלונן בכתב, בוזי ניסה להתקשר עם המנהל, הפקיד סירב להפי-נותו, הציע לו לחזור לשוער.

בוזי נואש מטיפול אישי, הגיש ערעור. הערעור נדחה, הוצע לו לפנות במכתב רשום למנהל שיטפל בדבר. אחר סחיבות נוספות

שני מטרים מרובעים לנפש. במרפסת צרת יתיים שהפכה בשעת חירום חדר מגורים מצטופפת משפחת זהבי, האב, האם, הבן — שלוש נפשות על ששה מטרים מרובעים, בדיוק.

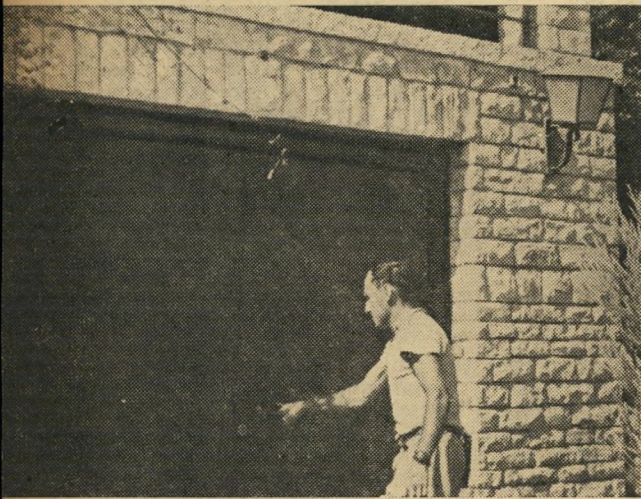
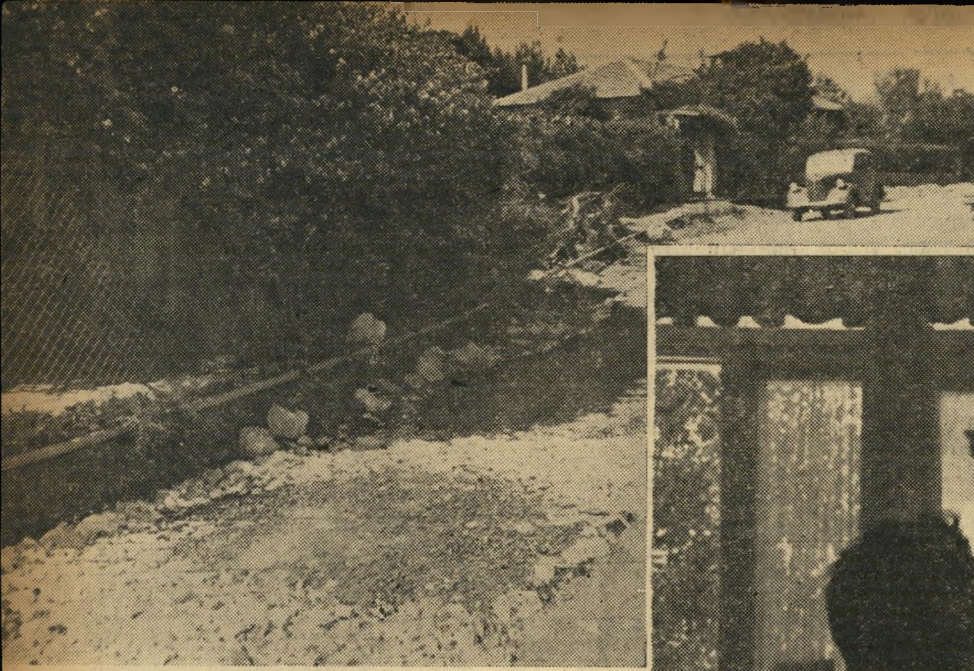
הגנן כנינת השר. מלבד בנקאים, תעשיינים, סוחרים גרים בעיר החווילות גם צירי מדינות חוץ, פקידי ממשלה גבוהים, שרי ממשלה. כולם מכירים בערכו של הגנן המומחה המטפח את גינות הנוי של חווילותיהם מזריחת השמש.

אשנב פתוח לקהל, סגור לאשראי. כאשר בוזי עדיין היה אופטימי, ניסה לגייס את דמי המפתח הדרושים בו בעזרת אשראי בנקאי. פקידי בנקים הסבירו לו, בלבביות, כי לפי הוראות האוצר אינו זכאי לקבל אשראי.

חלום ומציאות. בעוברו ברחובות, מעיין בוזי בשלט הידוע, הנושא בחובו את הצורך לאלפי לירות שאינן בכיסו.

הרגליים מוליכות לכל מקום. לפני שעות העבודה, תוך שעות העבודה, בהפסקות, לאחר שעות העבודה, מוליכות רגליו היגעות של בוזי את בעליהן לכל מקום שיצא שמועו כנתון להשכרה. עם מזמרת גננים בנרתיק מחובר לחגורה וצרת דיוור כמלווה תמידית מטפס בוזי. על הרבה מאות מדרגות ללא הצלחה. לבסוף הבין כי אין טעם לייגע את הרגליים, מוטב העבוד שעות נוספות רבות ככל האפשר, לחסוך כל פרוטה הניתנת להיחסך, להשיג מילות מהמשפחה, לשלם את המחיר המקובל (הגבוה) עבור מקום מגורים. אלא שבינתיים עולה המחיר ועולה.

מכר ומודע, כל אדם שנפגש בו, פנה אליו בשאלת קבע: "שמא ידוע לך על חדר פנוי, חדר להשכיר?"

סידורי ארעי שונים שהוצעו לו מדי פעם לא התמששו: הציע בעל חווילה רמת-גנית להשכיר לו חדר פנוי על גג חווילתו תמורת טיפוח גינותיו הלכה ב" אותה דרך שהלכו הצעות חדר הגנן בפר" בר של נתניה ובית בודד בתוך פרס תמורת תשלום 800 לירות בשיעורים גוי חים.

רכישת חדר הפכה מטרת חייו של אליהו וזבי שיצא מקיבוץ חסר-אמצעים. לוא היה הכסף בידו היה פונה לאחד מעשרות משרדי התיווך ללירות, זוכה באחת ממאות הדירות הפנויות הנמצאות בעין ובצפון הבתים ההולכים ונבנים. אלא שבתור פועל החי מעבודת יומם, וירבה את הכנסתו בעזרת עבודת שעות נוספות ככל שיוכל, לא יספיקו מזומניו לתשלום דמי מפתח, כל שכן רכישת דירה.

בעזרת קנדה, שיכון. בוזי, הפור על מרמתיגן, המרויח למחיתו, אך חסר תנאי מגורים יסודיים, אינו אלא אחד מאלפי בני הישוב השותפים לבעיה הגדולה של מציאת שיכון הולם רמה אנושית. במדינה בה שרר מחסור חמור בשטחי מגורים כבר ב-1948, אחר צמצום חמור ביותר של הבנייה משך שש שנות מלחמת העולם השנייה ושלוש שנות מלחמת המחתרת, ברור היה כי עם קליטת 650 אלף עולים חדשים, למרות הפגנית חלק מהם למחנות עבודה ומעברות, בהם שוכנו בפחונים, בדונים ושאר תחליפי בנייה, יגדל המחסור במידה חמורה בי יותר.

אולם הנפגעים העיקריים ממצוקת ה" שיכון היו לא אלה שיצרו אותה (אמנם לא בכונה רעה) אלא הותיקים. ברור היה כי כל עולה לישראל, שבה ארצה אחר סבל מלחמת העולם השנייה באירופה או כליאה בגטו אחת הארצות הערביות, ימצא את שיקומו הראשון בכך שיוכנס לו שיכון כל שהוא.

אנשי הישוב הוותיק, ביניהם ילידי הא"ר שצאו עצמם בעלי הכנסות מכובדות עם פרוץ האינפלציה במדינה הצעירה, לא יכלו להרשות לעצמם נוחיות ראשונה. אם פעם היה בארץ ישראל מצב שפועל השתכר 25 או 30 לירות לחודש לפני קום המדינה, נזקק לשש או שבע מאות לירות לרכישת דירה, השתכר עתה 100, 150 לירות ויותר אך נזקק ל-6000, 8000 לירות עבור רכישת דירה. הציע גור צעיר במרכז וולובלסקי, נשוי ואב לשני תינוקות: "אני חושב שהדרך הכי טובה היא לנסוע לקנדה, לחזור כעבור שנתיים כעולה חדש ולזכות בשיכון ממלתי לעולים."

כל הבעייה: כמה אלפים.

פרטיות עומדות לרשותן, אחת בשימוש ואחת במרתף שהיה יכול להפוך דירתו של בוזי, מנסה הוא להתקשר עם בעלי מחסנים העומדים ריקים, מוסכים חסרי מכוניות, חדרי גננים מחכים לגננים (למעלה משמאל). אולם במשך הזמן הוא לומד לדעת כי לא זו הדרך. יש פתרון קל, נוח, פשוט לבעייתו: כמה אלפים של לירות, מתווך דירות במשרד מרווח ימסור לו תוך ימים מעטים דירת לוקסוס בת 3 חדרים תמורת 8000 לירות, בת חדר אחד תמורת 4000 לירות, או ישכיר לו אותן דירות תמורת דמי מפתח בשיעור של 1000 עד 3000 לירות. תמורת טרחתו יקבל 5% מכל צד ויש קופצים על המציאות.

חיים בקרן זווית. שנה שבזי מחפש דירה, שוהה הבן במעון ילדים ומתייגעת האשה בעבודות הבית, בהעדר כל נוחיות. הכביסה, למשל, נערכת בפינת החצר הקטנה. כשהילד ישן, אין המשפחה יכולה לזוז בחדרון הזעיר.

העם

התנוונות (II)

שתי תמונות מראות את הכל, תמונה מספר 1: כשה שרת מנצה על מקהלת הקונגרס הציוני, דקות מעטות לפני הנעילה. תמונה מספר 2: ד"ר אמיל שמוראק מצטדק אחרי שנתגלה בפסע המתועב של גילוי פושעים. השירים היו חסידיים, ולוא היו מצוידים חזורים הרגשת הרגע, ולוא היו הזמרים בחוש המוסיקאי הדרוש, היו שרים, מן הסתם, את מרש האבל של שופן. כי קונגרס ירושלים, הראשון במדינת ישראל, קבר לכע-שה את התנועה הציונית. התנועה שקמה כדי להחליף את החרוץ הנפלא שבאה לשדל יהודי ולבוא לארץ, הפכה תנועה שבאה לשדל יהודי דים בארצות הפזורה להעלות את ההולארים שלהם למדינה. היתה זאת פשרה כל-עולמית בין המדינה, הזקוקה לכסף, ובין יהודי אמריקה המוכנים לתת את הכסף בתנאי שלא יס' רידו אותם בדרישות ציוניות ולא יעלו בלב האמריקאים הנוצרים שאמנם מותר לשלחם למדינת ישראל.

האדם שביצע לו, בעצם, שכר מציאים עבור המצאה זו לא היה נוכח באותו רגע, לא שר שירי חסידים, כדרך כל המציאים נשכח ברגע שהמצאתו נתקבלה. היה זה פטר ברגסון, הוא הלל קוק, שהעלה לראשונה את הרעיון שאפשר לקבל יותר כסף מיהודי אמריקה אם יפרידו ביניהם לבין אורחי ישראל. הוא קרא ליהודים יהודים, לאורחי ישראל (וליהודים שרצו לעלות אליה) עבריים. התנועה הציונית התנפלה עליו בשצף קצף, האשימה אותו במודעות של עמודים שלמים בעתונות נוצריים כבוגר, עוכר ישראל ותוארים דומים.

אירוניה של גורל היא שאותו הקונגרס ששם את חתימתו המוסיקלית על המצאתו של ברגסון-קוק הוציא מהנהלה הציונית את שליחי אותה מפלגה שהלל קוק היה שייך אליה עד לפני זמן קצר: הצהור-חרות. פחות מוסיקלית היתה המשכתה של הקר מדיה הכספית. אחר שהיה ברור לכולם שיש לפטר את ד"ר אמיל שמוראק, אחרי שהרס את המוסר הציוני על ידי גילוי גניבות ימעי' לות, היתה לקהל הדומנות לראות בתמונה המשעשעת של עריכת פשרה בין הגנבים והשומרים. הגנבים הסכימו להשאיר את ה' שוטר בתפקידו לשלושה חודשים, בתנאי שידע להתנהג עד אז.

האיכזר אינו מספיק. אם האורח (וב' עיקר האורחית) כמעט ולא שם לב למקהלה ולמהלתה, הרי גרמה לכך סיבה רצינית מאד. אחרי שנים של אוכל בצמצום ויתור על מא'

שומר חותם הגומי, השם את שמו על החל' סות זולתו.

אחר שפנטס לבון הודיע במפורש שאינו מוכן לשאת באחריות של תפקידו, קרבה שוב האפשרות שדוב יוסף יחזור למשרדו הקודם. פקידים רבים מתענגעים שוב ללד החזקה. אולם אין ספק שמבחינת דעת ה' קהל יהיה זאת כמעט מעשה של התאבדות מצד מפא"י.

תורת האומה

נצחון הנכים

לאחרון בריכוכא, פקיד גבוה במשרד מבקר המדינה (מנהל אגף ביקורת הרשויות המקומיות), יש דירה בת ארבעה חדרים בר' חוב דיונגוף 10, תל-אביב. עד לפני זמן מה גר אצלו, בחדר אחד, החייל המשוחרר פיני שטיין. כאשר מצא לו הדייר מקום מגורים אחר, פינה את החדר והודיע על כך למשרד הבטחון. הוא פנה לקצין ההחרמות על מנת שהלה יוציא צו החרמה על החדר המפונה וימסרו לשכון לאחד הנכים.

אולם, משום מה לא ניתן צו ההחרמה. הנכים טענו כי זה בגלל השפעתו של בעל הדירה. מכל מקום החליט אגוד נכי המלחמה, המקיף 2500 חברים, נכי מלחמת העולם השנייה, ומלחמת העצמאות, לשלוח לחדר הפנוי את יוסף ורטה, נכה שנפצע במצח ואיבד עין אחת, בן 27 ונשוי — שעמד בראש החר לקבלת שיכון. יחד עמו שלחו כמה חברים — מעין חוליית ליהודי ושמירה. בעל הדירה הודיע על הפלישה למשטרה, שבאה, פתחה תיק ועזבה את המקום. אולם ביום החמישי, שלושה ימים אחר שיוסף ורטה ואשתו נכנסו לחדר, הופיעו שני בחו' רים ש"הרביצו קשות בנכים", וזקום מן החדר.

כשנודע הדבר לאגוד, נשלחה משמרת לחדרו של ורטה לבל יישנה המקרה. אולם במקום מכים הופיעו הפעם שוטרים. גם הפעם הוחלט לפתוח תיק: נגד המתקיפים האלמונים. סמל המשטרה ביקש מורטה, בעל הבית ומשה רשקס*, מוכיר איגוד הנכים, ללוותו לתחנת המשטרה לגביית עדות.

טרמפ עם המשטרה. באותו זמן נז' דמן במקום חיים מורחי, נכה בעל 100% נכות (משותק בחצי גופו הימני). בראותו שכל העניין נתחלש פנה לנסוע הביתה לשכונת שפירא. משה רשקס הציע לו לעלות על מכונית המשטרה ולנסוע אחר עד התנת האוטובוסים. "למה לא?" שאל את עצמו חיים מורחי. "נעשה טרמפ עם המשטרה". אולם מכונית המשטרה לא עצרה בתחנת האוטובוסים, היא המשיכה במקום זה לתחנת

שניהם מכפר טירה. בית המשפט זיכה את השניים מחוסר הוכחות. השבוע גילה אשמורת המפא"י קשר בין האוניים החתוכות והקולות הערביים שניתנו לצי"כ. כותב אשמורת: "מי הם האוישים הערביים המופיעים בשם המפלגות ... אחד מראשי תומלני צי"כ בכפר המשולש היה הער' עסקני הציונים הכלליים להבטיח לנו בלב שקט כי ידיו של עבדאללה חסן זה נקיים מדמי יהודים?"

התמרמרותו של אשמורת מובנת, כעלה לשבת את החוש הפטריוטי של אנשי מפא"י. אלא שיש עוקץ בעניין: אותו עבדול חסן נמנה עד לפני שלושה חודשים עם ראשי תועמלני מפא"י. הוא החליף את הא' בי' כשהובטח לו, כנראה, יותר.

אלא שאנשי מפא"י לא התיאשו אחרי פרי' שת עבדוללה חסן. הם מצאו במקומו תועמלן שני, מוכשר לא פחות, גם ידוע לא פחות.

משה שרת מנצה על מקהלת הקונגרס לקבורה. שירי חסידים

זוכרי פרשת רשפון זוכרים את שמו: ראפיק שייך נגיב, הנאשם מס' 2.

בחירות

כבשים שחורים

ד"ר שמואל רולבנט היה מרוצה. כאמרר בניו טסיסטמן אנד ניישון הלוונדני ויכה אותו בפרסומת רחבה ביותר. הפסקא בה הסביר את נצחון הציונים הכלליים בעובדה שהעלייה החדשה מורכבת מגנבי סוסים, ספסרי השוק השחור, מועלי כספים וטיפור' סים דומים, הועתקה בכמה עתונים עבריים*. הושמעה הדעה שד"ר רולבנט אינו קיים כלל, אלא הנהו פסדונים בלבד. שהדי איוה תורשב תל-אביבי יעלה, על דעתו לכתוב דברים כאלה?

אולם ד"ר רולבנט אינו פחדן. הוא הר' פיע בעמודי דבר, אמר בקול גדול: הנני כתבתי את הדברים מפני שאני מאמין בהם ובחופש הדיבור.

בינתיים נמשך הויכוח בעתון האנגלי. נציגים של פועלי ציון, הסניף הבריטי של מפא"י, כתבו לעתון מכתב לוהט. אמנם אין להם אהדה לציונים הכלליים, הם מס' בירים, אולם הם "מואסים בסילופים הג' סים כשיטה של פולמוס פוליטי". כעבור שבוע מצא רולבנט את מכתב הג' הראוי לו. כותב ודולף שטרן במכתב ל- מערכת: הכבשים השחורים אנים שייכים לציונים הכלליים, אלא דווקא למפא"י עצמה, שהרי כל האנשים הבלתי רצויים-מצטרפים למפא"י, אשר רק היא יכולה לחלק את המשרות השמנות.

המשק

מושב להתראל לדעיון

עליית תצרוכת החשמל בארץ גררה אחריה הגבלות בשימוש זרם חשמל. מאז 1949 עב' זה חברת החשמל הישראלית ללא כל רור' בות. הגניטור החדש, בן ה-30,000 וואט, שהגיע ארצה (ונפגע בשעת הפריקה), קל במקצה, וזמנית, על העומס, כאשר יותקן ב' שבועות הקרובים.

תצרוכת זרם החשמל עלתה ב' 56%, מ' 281 מיליון קו"ש ב' 1947, ל-443 ב' 1950. השנה גדלה התצרוכת ב' 40% נוספים. ההפסקות ההכופות בהספקת זרם חשמל וההגבלות שהוטלו על הצרכן הפתיעו צי'

* כולל: העייל הזה 722.

רחי כי אינו מרגיש טוב. הובא רופא והע' צורים מספרים כיצד שמעוהו אומר לשומר "האיש הזה עם 100% לא יכול להשאר בבית הסוהר, יש להשחרר אותו". "לא נורא!" אמר הקצין מנסק, לדברי הנכים, "הוא יכול להשאר כאן הלילה, נשחרר אותו מחר".

אולם העצורים שוחררו רק ביום ראשון בבוקר, לאחר שהובאו בפני בית המשפט ונתנו ערבות עצמית. בינתיים "היה שמח" בדירה שבקומה השלישית ברחוב דיונגוף 110. למעלה מ-20 נכים על קבים או צולעים על פרוטות הציפו את חדרו של ורטה ואת מסדרון הבית. למטה עמד האמבולנס המיוחד שלהם להחיש תגבורת או להגיש עז' רה. בדירה, דחוסים בין הנכים, עמדו כמה שוטרים מיועזים, התחכחו, הסבירו, ניסו לשכנע.

דרישתם של הנכים היתה איתנה. לא יעזבו את המקום כל עוד לא יקבלו התחייבות בכ' תב במעל הדירה או מהמשרה כי יוסף ורטה

משה שרת מנצה על מקהלת הקונגרס לקבורה. שירי חסידים

ואשתו לא יושלכו מן החדר. הנכים הודיעו שיתנגדו בכוח אם המשטרה תנסה להוציאם. השוטרים ניסו להגיע ליד פשרה וכשנכשלו מסרו אולטימטום: אם עד שעה 1500 לא יפנו הנכים את המקום תוציאם בכוח.

המשטרה הלכה והנכים החלו מתארים איש לחברו מה יעשו לשוטרים כשיופיעו. בהתקרב השעה 1500 הגיעה המתיחות לשיר' אה. הופעתו של גילוי דעת הנכים בעתון ערב הוסיפה למתח. אולם כאשר באו השוטרים והקצין הבטיח בהן צדקן כי לא ינקוט בשום פעולה נגד ורטה ואשתו עד אשר יובא העניין בפני בית הדין, התרככו הנכים. כאשר בעל הדירה הצטרף אף הוא להבטחה זו הסתפקו הנכים בכך, עזבו את המקום.

המעמד השני

הכשרה מקצועית

בבית אלפא אירע מאורע: נמצא עולה חדש שיועד לחפור באת ומכוש. לא לחפור סתם כי אם לחפור יותר טוב מחברי הקיבוץ הוותיקים, הזוכרים עדיין את ימי גודד הע' בודה.

לא היה זה יהודי שונה משאר היהודים שנשכרו על ידי הקיבוץ מן המעברה הסמוכה לעבודות מקריות במשק. אלא בעוד שיתר העולים הביטו על כלי החפירה שלהם כעל מפלצות איומות שיש לנהוג בהן בזהירות ולהשתמש בהן בעדינות מקסימלית הראה עולה זה יחס מציאותי ביותר לעבודתו. חבר קיבוץ קעבד יחד עמו לא ידע כיצד לפרש את הדבר. ביום הראשון התפלא וש' תק. גם ביום השני הצליח להסוות את הער' צחו. אולם ביום השלישי לא יכול לשחוק יותר. הוא ניגש לעולה ושאל אותו: "כיצד אתה יודע לחפור קל כך טוב?"

העולה התפלא על השאלה. "מה זאת אר' מרת כיצד?" התרעם. "אין אף אחד כאן בא' רץ שיועד לחפור כמוני. בנגוד הייתי קברן, חפרתי ששה קברים ליום".

המעמד השלישי

אוניים חתוכות

אחרי מסירת המשולש הקצין ליד מדינת ישראל שמעו אורחיה פרכים מעניינים על חתיכת אוניים עבריות ומעשים דומים עלידי כנופיות ערביות שפעלו בחסות הצבא הער' ראקי במשיש. במת הגילויים: משפט שנע' רך נגד עבדאללה חסן ורפיק שייך נגיב.

אמיל שמוראק מגן ער עצמו לפשרה, הסכמת הגנב

המשטרה. שם נמסר כל הענין לטיפול הקצין מנסק.

לדברי הנכים נהן הקצין הוראה להכניסם למעצר סגור עם הוראה לא לתת להם להת' קשר עם אנשים מבחוץ — כולל עורר'דיון. היה זה בערב ששי. בלילה התאגדו חיים מו'

שחור לא זמן מועידת איגודי נכי המל' חמה הבינלאומית, שם נתקבלו שתי החלטות חוזות לפעילות המשלחת הישראלית: ידח' יית סבלת המשלחת הגרמנית, קריאה להס' כנת שלום במרחב.

כלים טעיכים, החל המצב גובל עם חוסר אוכל בכלל. גם אנשים שאינם מעוניינים בדרך כלל ברכייה על מצב הכוון הרגישו, זו הפעם הראשונה, שהאוכל אינו מספיק. על רקע זה נפוצו השמועות הרציניות הראשונות על מאבק איתנים בין ארעזר' קפלן ופנטס לבון, שבא איתנים המאבק הקר' דם בין קפלן דובב יוסף, שווש הסכסוך: תפקידו של שר החקלאות (וכן של שר ה' תעשייה) חסר כל ערך, מכיון ששר האוצר הוא המחליט כמה מטבע זר להקציב ליבוא תפקידו של שר הקציב הוא תפקידו של לירד

בנו, עמירם, תלמיד בית הספר לרפואה עומד לשאת את אחת הבוגרות, צפרירה צוקרמן.

שערוריות

"למי זה איכפת?"

כאשר מוסדות ישראליים (ארגוני הסטר דנטים באוניברסיטה, בשכנין, בבית הספר הגבוה לכלכלה ומשפט, הסתדרות העובדים)

הסטודנטים על מדרגות בניין רבי המוכרת לא תסע

פתחו בחילופי תיירים בין ישראל לצרפת, בריטניה, ארצות הברית, קיוו כל הצדדים לתוצאות נאות, שתאפשרנה לישראלים לבקר ולתאיר בחוץ-לארץ, בלי להוציא טיפול זה, לאנשי חוץ-לארץ לסייר בישראל.

התוצאה האמיתית: שעה שעשרות ישראל ליים סירו באנגליה, צרפת, נתקבלו ביחס אוהד, טיפול אדיב, הגיעה קבוצה ראשונה (של 150 סטודנטים) מצרפת. בהעדר טיפול מתאים, נשלחו על מדרגות בניינים ציבוריים (כמגורים, תל-אביב), ערכו משם את סדר יומם.

נתחמה מוכרת גזון בבית הקפה פנגוין השכן, שהתפרסם בגלילה האמריקאית שלו: "למי זה איכפת? אותי בין כך לא ישלחו לחוץ-לארץ."

משפט

למה לא ליאון?

משך שניים עברה רנטה כספי במלון כנרת, ירושלים. לאחר מכן הוסיפה לגור שם כאורחת, התפרנסה ממכירת חבילות מזון שקיבלה מאמריקה, מהלואות שקיבלה ממכרים. כאשר ניצבה רנטה בת ה-24 בפני שר פט השלום הואשמה בגניבת ארנק, שהחיל תכשיטים ואבנים יקרות בשווי 1500 לירות מכיסו של משה פרקל, שזן ירושלמי. מקום הפשע: תור לחלוקת קרח.

הנאשמת, שלבשה מכנסי גבר בעת ביצוע הגניבה כאשר עמדה מאחורי השען, בתור הסכירה במשטרה: הארנק בלט מכיסה, הרק צאית בלי שהרגיש. בדקתי את התוכן רק במסדרון בית המלון שלי. בערב נפגשתי עם ליאון ומסרתי לו. אמרתי לו: "תמכור נני חלק חצי, חצי" לקח. אחרי זמן-מה בא והזיז מין אותי לארוחת ערב. לא זיכרנו על התכשיטים. אחרי הארוחה הלכנו לטייל בגן המלך ג'ורג' ושם היתה קסטה עם סבלים מאגד בגללי הלכתי עם ליאון למלון או"ריון ובבוקר באנו לאגד. כי רצינו לנסוע לי חופה. לא היו כרטיסים בישיבה. קנינו כרטיס סים לתל-אביב. אני הלכתי למלון להתלבש. במלון חיכה שוטר לרנטה, עצרה לחקירה.

"לא יודעת שמו השני של ליאון. מכירה אותו שנה בערך. הוא עבד כשוער במלון בחיפה. הוא רוצה לנסוע לרומא. לא יודעת עליו יותר."

"ונתת לו תכשיטים בלי לדעת יותר?"

שאל החוקר בתמהון.

הדבר לא היה תמוה לרנטה. תשובתה:

"למה לא?"

הארץ

גיאוגרפיה קרה

ברמת-גן יחלקו את הקרח בבת ים. (הבור מערבי).

שריד ימי-הביניים

ד"ר מוסה חוסייני (חניך אוניברסיטאות לונדון וברלין, ממארגני הפרעות ב-1396).

יחזקאל וינסרטינג, תיא

תונים ותיקים היו נאלצים ללחום בשיניהם ובצפורניהם עבור כל גליון נייר קרוי, צמצמו את עמודיהם, הפיסו את גלופותיהם על נייר רע, ויתרו על מודעותיהם, נולד העתון החדש בסימן טוב. הממשלה נתנה לו, יחד עם ספיחה אבהית על הגב, רשיון להביא כמות גדולה של נייר משובח ביותר. החשבון הס' שוט: בעזרת הנייר אפשר לנצח, לערער את העתון הבלתי תלוי, להשליט את דבר הרדיו, שהפך יותר ויותר לכלי בידי חוג פוליטי אחד.

השבוע הופיע ד"ר גיאורג שטראוס, בעל העתון והמ"ל של עתון התעשייה, בעמוד השני של גליון מס' 62, נפרד מקוראיו. כתב הדוקטור: בעוד שבועות השירות השידור הבריטי נפוצ בשמונה וחצי מיליון טפסים והגנו העתון הנפוץ ביותר בעולם, גילה הקהל הישראלי אדישות מוחלטת לגבי תכניו של קול ישראל. מכיון שהעתון לא הגיע לידי התפוצה הדרושה, החליטה הממשלה לבטל את הזכויות. העתון חדל להתקיים.

באותו שבוע כמש נפרדה מעובדי קול ישראל ריטה פרסיץ, המנהלת האזורית ה" מוכשרת ביותר של השירות (בת החיכית הצמיח, גיסת עורך הארץ גרשון שוקן ובמאי התיאטרון הקאמרי יוסף מילר, בעלי שתי אחיותיה).

בשירות שידור אחד היה מספיק כל אחד משני המקרים האלה, וביחוד הבעת איתאמון המוחלט מצד הכוניה המאזינים לשירות, לגרום להפסקה משרדית. אולם בשירות שידור אחר לא קיים ד"ר מנחם סוליאלי (סולוביזיק), מנהל השירות, שקיבל לידו תפקיד זה כתמור. רה עבור שירותו רב השנים בפרלמנט הלי-טאי.

חסר בארץ בית לורדים, לשם אפשר לש' לוח כבוד עסקנים בעלי זכויות ותק, הופעה יפה ודיבור תרבותי, התלונן אחד ממקורבי השירות. "אבל שירות השידור אינו יכול להיות תחליף לאקדמיה הצרפתית. המנהל צריך להיות אדם המבין ברדיו".

אם כי בשירות פשטה שמועה אופטימית שד"ר סוליאלי יישאר בדרום אמריקה, בה הוא מבקר היום, בתפקיד קבע של אחת הקרנות, נראה שבינתיים יישאר השירות בית לורדים, וכי הסיכוי העצום של שירות שידור במדינה

הכדינה.

לפני באו לישראל היה חבר בועדת תיכנון כקורות המים של נשיא טרומן, נתבקש, לאחר מכן, לצאת לפאן למשך ארבעה חודשיים כדי לסייע בפתרון בעיית השטפונות. ד"ר לאודרמילק ורעייתו ציפו לשנתם ה' ישראלי זה זמן רב. הגברת לאודרמילק היא בת כהן פרוטסטנטי וציגוה לאיזהדית בע' לת-שם. הזוג מקוה כי שנת השרות שלהם תהיה תרומתם הנוצרית לבנין המדינה תה' דשה.

פלמ"ח קרקע. ד"ר לאודרמילק מסייע בתכנון שימור הקרקע ומיון סוגי הקרקע במדינה (מה הוא חלק אדמת המרעה במדינה, אדמה סלעית, אדמה מתאימה ליעור, לחקיקה יבשה) כי אין להתחיל את ביצוע תכנית פיתוח עשר השנים החקלאית כל עוד לא ידועות העובדות המלאות על כמויות ואיכויות הקרקע והמים העומדים לרשות המדינה. לעתיד, מקוה ד"ר לאודרמילק להקים יחידה "פלמ"ח קרקע", שתורכב קבוצת מאור מנות היטב בכל שלבי שימור הקרקע להגנת קרקע המדינה מסחף ובזבוז. משך המשבר הכלכלי בארצות-הברית, בשנות השלושים, כאשר שימש כיושב ראש שירות שימור הקרקע, ריכז כמאה ועשרים אלף איש ביי-חידות מעין אלה, שהצטיינו בסלילת כבישים, נטיעת פארקי ענק וייעור.

הרם ערבי. מאז הכיבוש הערבי (לפני 1100 שנה) סבלה אדמת ארץ ישראל נזק רב. בימי הכנענים, העברים, היוונים, הרומאים והביזאנטיים נשמרה הקרקע מסחף על ידי טרסות. הפלישות הערביות הרסו, לאיטן, את מאמצי השימור, בגלל כלכלת הנוודות של עדרי מרעה — בקר, גמלים ועוים — שזנעו ממקום למקום עד מוצאם מרעה. ההבטחה הרסו את קירות הטרסות, אכלו את העשב ונשתינו בפעולת ההרס בבעליהן, שכרתו את העצים. ברוב איזורי ההר נשטפה האדמה בגובה של מטר, השאירה לעתים לא יותר מאשר סלע. אולם בעבודה מאומצת ובעזרת גשמים מספיקים אפשר לייצר ולזרז את ההרים מחדש.

בשר המרבה. הגדלת שטחי המרעה במדינה יבטיח שיפור מצב אספקת הבשר. אחר זריעה מחדש של אוזורי המרעה וחיטול

בזר שמצב הספקת זרם החשמל אליו היה עד עתה אחד האידיאליים בעולם (פרט לארצות הברית).

בברית המועצות, בעלת האפשרויות הכבי' דוה, יוזמת הדנפורסטרוי, נהנה רק חלק קטן מהתושבים מזרם חשמל בימות החורף. כשמגיע הסתיו מנתקים רחובות שלמים מ' תחנת החשמל ורק יחיד סגולה זוכים למ' אור חשמל ביתי.

בשווייץ היה זמן שחימום מים לאמבטיות הותר ביום הראשון שבוע בלבד. בצרפת הוגבלה תצרוכת התעשייה בחשמל.

נזמיות זאת והאינפלציה הזדהרת גרמו לבזבוז רב של זרם. האורח לא טרייה את עצמו לכבות את הנורות בחדרים, גם כשל נזקק למאור, לסגור את מקלט הרדיו כשנמ' אסה עליו התכנית. ירדות ערך הלירה גרמה לעזוזל נוסף והרבה צרכנים לא התחשבו בהוצאה הנוספת של 60 נרשים לחודש תמור' דת 50 קו"ש. גם התעשייה, בה עלתה תצ' רכבת החשמל על גידול הייצור, לא נהגה בחסכו, לא הקפידה לקמץ. הסיבה: זרם החשמל מהווה אחוז מבוטל בהוצאות התע' שיה.

יותר יקר, מותר. חברת החשמל הישראלי לא העלתה את מחיר השימוש רשמית, אולם בעקפיון נהנתה מתעריף מוגדל: מאז קום המדינה הופסק מתן רשיונות לכוח חש' מל זול, לצרכי ביטול וחימום. טענת חוסר עזופי ייצור הופרכה בכך שלא הוטל איסור על השימוש בזרם רגיל.

בשבועות האחרונים סרבה החברה להתקין כוח לחימום דודים בזרם לילה. התנמקה: חוסר שעונים ועומס התחנה. אולם השימוש ברדיו כביסה והימים בשעות הלילה לא נאסר כאשר הצרכנים שילמו תעריף נורמלי. דוחה של החברה: ההפרש בשש פרושות בממוצע, בין מחיר קו"ש כוח לקו"ש זרם.

גם דמי החיבור לרשת (50, 100, 200 לירות זיות), על המרחק מבית הצרכן החדש לר' (שת) אינם קטנים. חברת החשמל מסתמכת לגבי מחיר זה על מסקנות ועדות ממשל' תיות שונות שלא פורסמו מעולם ברבים. אולם החברה הסכימה בכל זאת כי בהעדר מקורות הון אחרים עליה לפתח את רשתה על חשבון הצרכן.

כחברה ישראלית שמושב מועצתה בלונדון היא נתקלה בחוסר-רצון בעלי הון בריטיים בהשקעות נוספות בישראל ואיסור הוצאת מטבע על ידי האוצר הבריטי. המשקיעים האמריקאים לא התלהבו אחר רוחחי החברה, הממעת בחלוקת דיבידנדות (המושקעות ב' פיתוח החרושת), שתילקה רק בשנתיים האחרונות דיבידנדות, כשיעור של חמשה ושבעה אחוזים.

גם כשיותק הגנרטור החדש והאור יובא לעשרות שיכונים ושכונות המצפים יותר משנה לזרם הנכסף, יצטרכו הכיריים החש' מליות ורודי הכביסה לשבות עוד זמן רב. כל עוד לא הובטחה הספקה מלאה של כוח חשמל לתעשייה לא תבטל החברה את הגב' לותיה. החישוב: עומס קומקום חשמלי גדול פי עשר מעומס מכונות תפירה תעשי' תית (1000 וואט בהשוואה ל-100). כאשר אפ' שר לחבר עשר מכונות תפירה בתעשייה ול' העסיק עשרות פועלים לא יותר בזבוז החש' מל.

לזמן רב מאד לא תינתן זכות העדיפות לצרכים ביתיים, אלא לחרושת. בהתחשב עם כך שהזמנת והתקנת גנרטור חדש תוב' עות ארבע שנים לפחות ותצרוכת החשמל בשנה הבאה תגיע, לפי תכנית הפיתוח, למיליארד קו"ש, מוטב לאורח להתרגל לרע' יון חסכון החשמל.

חקלאות

נוצרים תרמו ג'יפים

ד"ר ולטר קליי לאודרמילק, שהתפרסם כמחבר תכנית ענק הירדן, משרת זה של' שה חדשים כאיש דולר לשנה, היועץ את משרד החקלאות בתכנון החקלאי של

• תחנת הכוח והסכר הגדולים באירופה, שנבנו משך חמש שנים (1927—1932) באוק' ראינה, בעזרת מהנדסים אמריקאים. בעל כוח הפוקה של חצי מיליון קו"ש לשנה, נהס' על ידי הרוסים בנציגתם לפני הגרמנים, ש' תקנוהו בחלקו, אך הרסוהו שנית בנגיפתם ב-1943. כאשר נתן מחדש על ידי הרוסים ב-1947 שונה שמו לנימינגס — תחנת-כוח הידרואלקטרית של הנייפר.

• לפי הסיטה בה הועסקו יועציו המיוחדים של רונקלין רובלס המזון בהגשמת הפ' דיל' שלו, נפתחו מעסקיהם ומשרותיהם הפ' סיים, שרתו את המדינה במשכורת סמלית של דולאר אחד לשנה, שהוחתמה, דרך כלל, במי יוח, על-ידי נשיא ארצות-הברית.

תכנית המרכז הרפואי שיוקם בירושלים

הבן ישא אחות

לדבר אל חמישים גלויות ואל שבע מדינות ערב, לא יוליד אלא סככת של נאומים ציו' ניים.

רפואה

כלת שר-התחבורה

אשת ראש הממשלה, פאולה-פנינה בן-גוריון, שר התחבורה, דוב יוסף, ואשתו גולדה, נשיאות וירושבות ראש של הדסה, ארצות-הברית, וקהל כמה מאות באו לטקס הגבר של המחזור ה-33 של ביה"ס לאחיות של הדסה על שם הנשיאה סילר, בגן מרוצף האבנים נטווע חמישה העצים של מנזר סט. ג'וזף בירושלים.

פאולה-פנינה חיכה מאושרת, הגישה לכל אחת מ-31 הבוגרות (20 אחיות, 7 אחיות לבריאיות ציבורית, 4 מיילדות) את תעודתה ואת ספר בעלה, דוד, בהלחם עט.

לאחר נאומי הברכות בצל שני דגלי לאום וצילום ענק של תכנית המרכז הרפואי החדש, שכיכל 430 מטות, התעניינו כל הנוכחים בסבת הופעתו של שר התחבורה, ההסבר:

• המביאות בכך את מספר הבוגרות ב-33 המחזורי 636.

רדיו

חסר: בית לורדים

מעטים העתונים שזוורו במאמצים כה קט' גים התמרמרות כה רבה כשבועות קול י'ש' ראל, כשפרסם את גליונו הראשון לפני 63 שבועות. סיבת ההתמרמרות: כה בשעה שצ'

1937: חתונה על הקרח

1938: סואץ

1938: ריתמוס החיים

קולנוע

כוכבים

המחתרת הפיליפינית

צ'ק פאלמר (טיירון פאואר) הוא קצין ימי אמריקאי שאניתו נטרפת מול החוף הפיליפיני בזמן הפלישה היפנית לאיים. הוא ניצל, מגיע אל היבשה, מקבץ סביבו אנשי גרילה פיליפינים ואמריקאיים, נחלץ ממלכודות רבות, גם מהאחרונה והמסוכנת ביותר, ממנה מצילים אותו כוחות הגנרל מק'ארתור החוזרים אל הפיליפינים.

הסרט, המבוסס על מעשה שהיה: הרפתקאותיו של צ'ק פאלמר האמתי, נראה מזויף כמו סרט ממדרגה שניה על המערב הפרוע. רק תמונות הקרב נראות אמיתיות במדת-מה. כל השאר, תככים, מזימות, גבורה אישית, הערצת הגבור האמריקאי על ידי הילידים, וביחוד האשה (מישלן פרל) שהוכנסה אל תוך המערבולת כדי לספק מנה של סקס-אפיל, מעוררים רק גיחוך. הבמאי

1936: הבית בלונדון

פריץ (מטרופוליט) לאנג הולך, כפי הנראה, מדחי אל דחי (העולם הזה 722).

במקום מפגד, קיסרית. טיירון פאואר קרא לעצמו זמן מסויים טיירון פאואר הבן, להבדילו מאביו, שחקן מפורסם ויש אומרים, גדול, של התיאטרון האמריקאי. במרוצת הזמן השמיט את התוספת, היה למפורסם לאין ערוך מאביו. אבל הצעיר שרבים ראו בו שחקן גדול לעתיד, הכזיב את התקוות שתלו בו, פרט לאחת: הכנסותיו בקופה לא ירדו. מבחינה זו פאואר הוא שחקן המקובל על דעת הוליווד; מבחינה אמנותית, מהחזה דרכו ירידה בלתי פוסקת במדרון.

פאואר נסה את מזלו לראשונה בהוליווד, עת שאביו שחקן בתפקיד חשוב בסרט, והבן, בתפקיד פועל באותו סרט. אבל האב מת באמצע העבודה ופאואר הבן איבד את התפקיד הקטן שלו. מאוכזב, עזב את עיר הסרטים, נדד למקומות אחרים. התפרנס מעבודה ברדיו, אולם עבודתו הרצינית החלה על במת ניו-יורק, במחזות כמו רומיאו וג'ולייט וזיגן הקדושה לברנרד שאו. הצעיר שלא הצליח לחדור להוליווד בכניסה הראשית, משך את עיני המפיקים בהופעותיו על הבמה. הוא הוחתם על חוזה לשבע שנים, החל משחק בסרטים. הופעותיו הראשונות,

1942: הברבור השחור

1942: אנקת הים

1946: עץ חורו של תער

כל הזמן שאפה להיות שחקנית, סרטים. עכשיו היא נחשבת לכוכב. התאור שהודבק לצעירה חומת השער איבון טוענת שהיא מתענינת בשיטת תפקידה על בד הקולנוע הם פחות אי-

סר

"הנך דיפה בפרים"

ספורו הקצר של ארנסט (למי צלצל

טיירון פאואר ולינדה ס

בסיס לתסריט מנופח ומלאכותי ביותר. סוסים המעורב במעשי פשע שונים ש באמריקה. באירופה הוא שוקע באותו בנו שבאסטר משתדל להסתיר ממנו את הסוסים הגדול בצרפת, אבל חבורה ש יזכה. הוא מבכר לזכות, כדי לא לרדת

בתפקידים קטנים, משכו את תשומת לב הצופים אל הבחור הצעיר, השחרחר וגבה הקומה, בעל החיוך המלכך. בסרטו השלישי כבר מלא תפקיד ראשי. זה היה הבית בלונדון, אודות חברת האחריות הידועה לידס. פאואר מצא חן, אבל עדיין לא הראה כל יכולת משחקית מיוחדת במינה. בסרטיו הבאים, קומדיות קלילות כמו חתונה על הקרח, לא היה יותר מאשר בחור נחמד, בסואץ שחק את פריד נגד לספס, חופר התעלה. לספס היה אותם ימים אדם בשנות העמידה, בעל זקן גדול; פאואר הופיע בסרט מגולח למשעי, צעיר המעוניין יותר בנשים (ביניהם קיסרית צרפת) מאשר במפעל חייו.

כל השפכים הושמרו. פעם אחת ויחידה קרב אל תפקיד של ממש: בהמבול בא שחקן מהרדגה הודי צעיר, המתאהב באשה אנגליה (מרינה לוי). אבל אחרי הצלחה זו נסמרו לו שוב תפקידים חסרי ערך אמנותי. בכל אחד מסרטיו, ברייהם יאנג, ג'וני אפולו, דס וחול, הברבור השחור, אנקת הים, על חודו של תער, היתה נוכחותו מענינת למדי, אך מעולם לא דינמית, לא חיונית. הורגש ששחקן אחר היה מסוגל להפיק יותר מן התפקיד.

שדרת הסיוטים נתן לפאואר הודמנות מעניינת. הסרט הזה הוא מהדורה הוליוודית של אחד הסרטים הצרפתיים המשובחים ביותר: בעלות הש' חר. בתפקיד הראשי במהדורה הצרפתית שחק ז'אן גאבין, ציווה לשרוף את כל ההעתקים של המהדורה המקורית. מעשה ברברי כזה לא נשמע מאז היות הקולנוע. אבל תכסיס זה לא הועיל. הסרט האמריקאי לא סבל מהשוואה לסרט הצרפתי; הוא היה רע כש' לעצמו, ואלה שראו את גבין יכלו רק למשוך בכת' פיהם בלגלוג למראה מאמציו של פאואר. את מקום ההבעה העמוקה ורבת הגוונים של השחקן הצרפתי שמשו פנים יפים יותר אבל בהרבה יותר משעממים. בעת המלחמה שרת פאואר בחיל הקומנדו האמי ריקאי, תחילה כסוראי, אחר כסגן. משחזר להוליווד, הכניסו אותו שוב לשורה ארוכה של סרטים כמו משטר הדמים, נסיך השועלים, בהם היה עליו להר' אות יפה בבגדים היסטוריים, אותם הוא יודע, אגב, ללבוש כהלכה.

לאחר הפסקה של חודשים אחדים בהם הופיע במחזה חובל רוברסט בלונדון, התמרד בהוליווד, דרש תפקידים מתאימים יותר. אם המחתרת הפיליפינית היא דוגמה למה שיעשה בעתיד, יש רק לומר שחבל מאד על טיירון פאואר, מי שתלו בו פעם תקוות רבות.

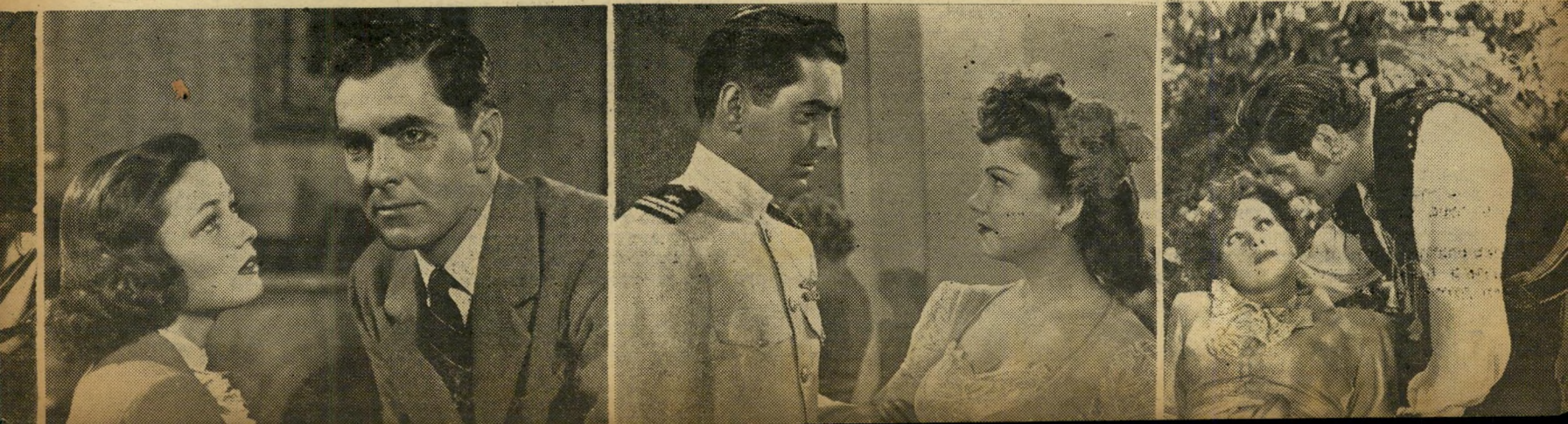
לא כל-כך אינטלקטואלי

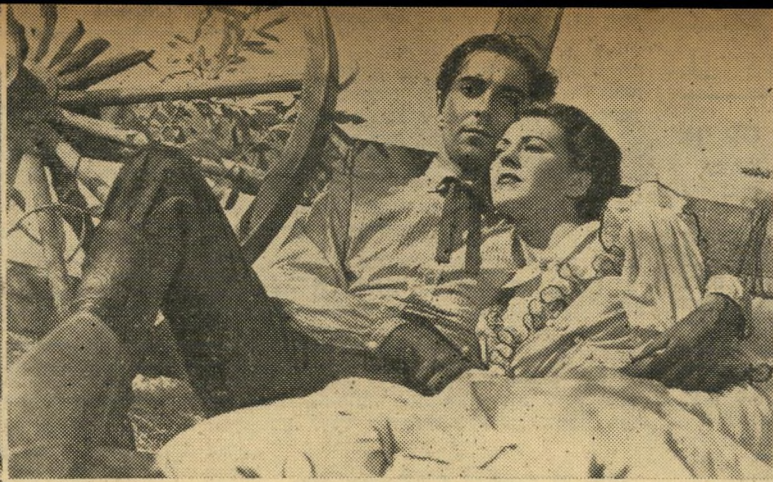
כדי ששחקן יצליח בהוליווד אין זה הכרחי שיהיה בעל כשרון. בבית החרושת הגדול לסרטים מצויים בלי ספק כמה מן הכשרונות הגדולים ביותר

של עולם הקולנוע ומצויים בו כמה מן הכשרונות הקטנים ביותר. דוגמה בולטת היא איבון דה'קארלו, המעניינת כרגע. הסבה: איבון דה'קארלו מופיעה בשורת הצגות בישראל. ייתכן שעל הבמה תראה נצוצות של יכולת. על הבד שמשה לא יותר מאשר תפאורה — נאה למדי — בסרטים זולים שעשו כספים מרובים למפיקיהם.

הביוגרפיה הרשמית שלה מספרת כיצד הגיעה לבדי הקולנוע: בילי וילדר, במאי בעל טעם, חפש שחקנית לאחד מסרטיו, בחן את איבון, פסל אותה מניה וביה. מפיק אחר, וואלטר ונגר, ראה את סרט הבחינה, התעניין ברקדנות, ציחה על בחינה נוספת. שוב כשולון. רק בחינה שלישית הוכיחה לו שבאיבון דה'קארלו צפון משהו. מה בדיוק, זאת ידוע רק להוליווד, למיליונים הנוהרים לראות את סרטיה. ככל אופן, אין זה כוח משחקי.

איבון נולדה לפני 27 שנים בקנדה ואמה החליטה שעליה להיות רקדנית, הכריחה את בתה הקטנה ללמוד מחול. איבון לא אהבה לרקוד, בקרה בבית הספר למחול כדי שלא לפגוע באמה. לאחר זמן נכנס הרקוד לדמה, נסעה להוליווד, הופיעה במועדוני-לילה שונים.

1941 : דם וחול -

1940 : בריגה יונה

1940 : המבול בא

היצירה המשמשת רקע לסרט כולו : סוגסת "אפסיונטה" לבטהובן, מת לאחר מכן כתוצאה מבליעת מנה יתרה של גוללות.

הסרט השבדי עשוי באמצעים דלים למדי. התמונה לעתים לא ברורה, הקול אינו צלול תמיד. אבל מה שמבדיל את הסרט השבדי, וגם את משחקיה של לינד-פורס, מסרטים אמריקאיים דומים וממשחקיה של השחקנית השבדית בהוליבוד, היא הפשטות. הסרט מתמשך לאט, ללא שמץ של מלודרמה. המשחק פשוט גם הוא, ויוקרה לינדפורס, שהופעותיה בסרטים אמריקאיים שונים היו עלובות למדי, מוכיחה שהיא שחקנית גדולה.

גם שני השחקנים הראשיים האחרים יודעים את מלאכתם. ריזברג הוא שחקן מצוין באמת. אבל מעל לכולם עומדת השחקנית הצעירה, בעלת הכשרון הנדיר, אשר למענה כדאי לראות את הסרט, כדי לקבל מושג מיכולתה הגדולה.

בקצרה

היה זה בספטמבר. ג'וזף קוטן מתאהב בג'ון פונטיין באיטליה היפה. מנסה - ללא הצלחה - לברוח מן המציאות, הכוללת את אשתו (ג'סיקה טנדי).

1950 : המחתרת הפיליפינית

אני אוקלי אשת לפידות. מגנינות ומלים שנונות מעטו של אירווין ברלין הם המסמר בקומדיה מוסיקלית באמת. בטי האסון בתפקיד הראשי.

חלק עם הרוח. הסרט המפורסם אודות אשה בעלת אופי חזק ותלאותיה בזמן מלחמת האזרחים האמריקאית. ויויאן לי, קלארק גיבל, אוליביה דה-האבילנד, לולי האוארד ורבים אחרים.

מכרות המלך שלמה. ספרו של ירד האגארד מועבר אל הבד בסרט צבעוני שצולם באפריקה. חיות רבות וגם סטיוארט גרינגר, דבורה קר.

קורות משפחת מיניבר. סוף רחיצת מעות לגברת מיניבר האצילה, בהמשך עלוב לסרט מצוין שהרעיד לבבות בעת הבליון על לונדון. שוב גריר גארסון וואלטר פיג'ן בתפקידים הראשיים.

אטלנטידה. מאריה מונטו מעוררת גיחוך כמלכה אכזרית בממלכת המדבר האגדית. קרבנותיה (מלבד הקהל) ז'אן פייר אומון, דניס מורגן.

נשיקות וגורלות. איבון דהיקארלו בקומדיה צבעונית על אודות המערב הפרוע.

1950 : נמיך השוערים

1948 : הקפיטן מקסטידה

1947 : שדרת הסיוטים

בטרם מצליחים הנוכלים להרוג אותו. הבמאי ז'אן (ג'וני בלינד) גולסקו הוציא, כרגיל, מתחת ידו מלאכה מלר-טשת מבחינה טכנית. אבל הסרט רחוק רגשנות. בעיקר ביחסים שבין האב לבן. העלילה השגרתית אינה משתפרת במאומה מן האטמוספירה הפריזואית, כביכול, והסרט אינו מצליח לשכנע כלל. משחקו של ג'ון גארפילד מצוין, אבל מישלון פרל, שחקנית צרפתית גדולה באמת, בתפקיד של זמרת בית קפה, אינה במקומה כל עיקר.

עשרים וחמש מזוודות. בשני סרטים צרפתיים בלבד נראתה מישלון פרל בארץ : במזמוראזי פ'פי ובשטן הבשרים. אבל שתי הופעות אלו הספיקו כדי לשכנע את מי שזכה לראותה בהם, שזוהי אחת השחקניות המעולות ביותר של הקולנוע. מאידך, הופעותיה בסרטים הוליוודיים אינם נותנים שמץ של מושג מכשונה הגדול. כאן חוזר המקרה של ויוקה לינדפורס ושל שחקנים ושחקניות אירופיים אחרים שלא מצאו את יעודם באווירה ההוליוודית.

מישלון נולדה בפאריס, בת למשפחה אמידה. היא התעניינה תמיד במשחק ועלייתה לגדולה היתה הדרגתית וללא תלאות. מתפקידים פשוטים עברה לתפקידים חשובים יותר, בדרמות, קומדיות, בקולנוע ועל הבמה הפריזאית. עבור משחקיה בסרט הליה הפנטסטי זכתה בפרס הבקורת לשחקנית הטובה של השנה. שטן הבשרים, בו שחקה לימינו של ג'ראר (האידיוט) פיליפ, זכה בפרס ראשון בפסטיבל של קאן.

נסיעתה להוליווד היתה מלווה רעש גדול בתופי פרסומת. היא הגרה אל מעבר לאיקיניס בלוית מטען של עשרים וחמש מזוודות גדולות. אבל שהיתה בהוליווד לא היתה אלא מפה, לה לעצמה, לרבים שראו בנסיעתה לא יותר מאשר היתה באמת : רדי-פה אחר הבצע.

"במוצא הסתום"

בן הכס הוא מחבר תסריטים מן המצוינים בהוליווד, אבל גם לבעל הכשרון הגדול ביותר יש כש-לונות מרים ואחר מהם הוא במוצא הסתום. זהו סרט נוסף בסדרה ההוליוודית האינסופית של מעשיות על אודות שוטרים וגנבים. הפעם השוטר הוא מארק דיקסון (דאגה אנדרסן), בנו של פושע מועד המנסה לכפר על עוונות האב בשנאה עצומה לכל חוטא פליר-לי. הבלש דיקסון אינו מהסס להשתמש באגרופיו בכל הזדמנות, ובאחת מהן הוא מנחית מהלומת מוות לאיש העולם התחתון קנת פיין (קרייג סטיבנס). מאמציו של דיקסון להתחמק מאשמת הרצח עולים יפה, אלא שהוא מטיל על ידי כך את האשמה על אביה של מורגן טייקור (ג'ון טירני), דוגמנית יפה, אשתו של פיין השונאת אותו.

דיקסון מאוהב במורגן ועובדה זו מכבידה על מצפונו. הוא מחליט לטהר את שמו וכבודו במעשה גבורה אחרון, ולמות. את מעשה הגבורה הוא מבצע, אבל אינו מת, הולך לבית הסוהר, לכפר על פשעו, על מנת לשוב, יש לשער, אל זרועותיה של אוהבתו.

הסרט, שצולם בחלקו בניו-יורק, מקום העלילה, עשוי לפי מתכונת הסרטים העובדתיים. אכן, תמונות הכרך בלילה, מאורות העולם התחתון, בני המרתה, מוסך ניו-יורקי בן שמונה קומות הן הטובות ביותר, אבל העלילה בכללה אינה מתקבלת על הדעת. לא שכנעה אפילו את מחבריה, כפי הנראה, ששם בפי גבוריו שיח משעמם ביותר, אפילו משחקם של שחקנים משובחים כדוגה אנדרסן, ג'ון טירני וגארי מריל, האחרון בתפקיד גנגסטר חלקלק, אינו מצליח להפיג את השעמום הכללי.

"אפסיונטה"

כיצד אפשר לעשות סרט מעניין אף מן העלילה השגרתית והמיושנת ביותר מדגים הבמאי השבדי אולף מילנר בסרטו אפסיונטה.

פסנתרן גדול בגיל העמידה (ג'אורג' ריזברג) אנוכי, רגיש, גאון, מתאהב בנערה צעירה (ויוקה לינדפורס), המתמרדת בו לאחר "נשואיהם". מתוך קנאה הוא יורה בידיה שלה, נשלח לבית הסוהר. משהוא יוצא מן הכלא הוא מתחבר אל פסנתרן צעיר (אלף קילין) המאוהב באשתו. ריזברג אינו יכול לחיות ולנגן בלא אשתו, מצד שני הוא מבין שהיא לא תהיה מאושרת עמו. הוא מנגן את

פסטיאן, אחרי נשואיהם

באטלר (ג'ון גארפילד), הוא רוכב על בבושת פנים מכל מסלולי המרוץ ונשחלץ ממנו במולדתו. אתו נמצא יו האמתי. הוא מצליח להרשם למרוץ כילים מאיימת להרוג אותו אם סוסו יני-בנו, ולאחר הנצחון נהרג בתאונה

גוי עם שלשלת

הכותרת הראשית בגיליון האחרון של "בט" און גטורי קרתא, אום אני חומה, מבשרת: "יש לנו פתרון גאוני בנוגע להתלבטויות לחיסול השמיטה! משרד הדטוט * נמצא במצב קריטי, הוא קיים אמנם את מצוות מכירת שדות האדמה היהודיים לגוי משך שנה השמיטה על ידי תקיעת שופר על הר ציון ועל ידי הקפות מסביב לחמור מת בעל-קרן, אך רשעי המדינה הציונית גמרו ואומר לא למכור את הקרקעות לגוי ערבי מטעמים לאומיים.

הלא זאת כפירה בכל יסודות הציונות. לכן החליטו כי יעבור עליהם מה והם לא יצייתו לתקיעת שופר של משרד הדטוט. כל הזמן לחמו לקנות קרקעות מערבים ועדיין ישנו ימכרו כל קרקעות המדינה לערבי וישו את תורת הציונות פלסטר? התוצאה: אנשי משרד המפלגה הדטיס-אלית מסתובבים בראש סחרחר ואינם יושנים בלילות. היינו מציעים לפניהם עצה טובה, כותב אום אני חומה, הנה בטח יסכים השלטון למכור האדמות לגוי לא ערבי, לגוי מאחיו ובשרו.

יש לנו גוי משלנו, עם שלשלת יחסין! הלא בן ראש הממשלה (עמוס בן גוריון) נשוי לגוייה, ולפי דיני התורה הקדושה יש לו (לכן) דין גוי גמור לכל דבר. ולפי חוקי המדינה הגו ישראלסטיציוני מושלם. יסדרו שטר מכירה בשמו, ואז יתקעו בשופר גדול ויעשו חגיגה גדולה לכבוד המאורע."

אסור לעבוד הרבה

"לימי הפגרה הרשמיים נתחספו עכשיו שניים חדשים: כי יום הלחיתו של שר מפא"י (דוד רמז) יש לחוג עליידי השבת העבודה וכשיש בחירות מרגילים את האוכ" לוסיה כי זוהי עילה להתבטל, מתרעם מבקר אלמוני, המבקר לא לחתום בשמו, בטאון ד"ר זאב פון-וייזל, המערב.

"ההיגיון לעצלות ששירת העבודה, הגברת גולדה מאירסון, נותנת לעולים החדשים בקשר עם סלידת הכישים בישראל, אינו מספיק כנראה. כשהושבו ארץ לבטנית זו צועדים לקלפיות הבחירות, אין הקלפיות נפתחות, כפי שנהוג באנגליה, משעה 6 בבוקר עד 12 בלילה, כדי שכל פועל יספיק לבחור הן לפני לבחור לעבודה והן אחרי שובו; לא — כאן בוחרים רק משעה 7 בבוקר עד 11 בלילה (שעת הקיץ) ואילו העבודה הקשורה בכל" כלתה של האוכלוסיה נפסקת זמן רב לפני זה. הקיבוצים סיפקו ביום ה' שלפני הבחירות את מצרכיהם האחרונים לשווקיה של תנובה; יום ו', שבת ויום א', היו כמובן קדושים לתעמולת הבחירות, ורק ביום ג' יכלו תושבי ישראל לקבל מחדש קיבוציני ירקות, דגים, ביצים, תפוחי אדמה ופירות.

בעלי מלאכה שאין להם כיום זמן ללכת בטל, עוזבים את העבודה. הבחירות יכולות להימשך שעה או שעתים — אבל זוהי אמתלה כדי לא לעשות מאומה במשך כל היום, כי כל הפועלים מגויסים לעבודת הבחירות. כנוניותיהם מחויבות לסחוב בוחרים, לפיכך אין הן יכולות להוביל מלט או עצים, כורכר או זיפוף, כדי שתוכלנה להתקדם עבודות הבניה למען העולים החדשים."

אחד על שלושה. אך המבקר לא הסתפק בכך, נטל את לוח השנה, עשה חשבון מדויק של מספר ימי העבודה האובדים במשך השנה: אלוהים וחכמינו נתנו לנו 52 שבועות, 8 חגים מלאים ושני חצאי חגים שבהם אנו חייבים לנוח; לכך יש להוסיף שבועות עד תשעה ימי חול המועד, שבהם העבודה היא פחות אינטנסיבית.

"ממשלתנו הוסיפה על 61 ימי מנוחה אלה — לכל חמשה ימי עבודה יום מנוחה אחד — את אחד במאי, את ד' אייר ואת ימי המנוחה שלא מן המניין כגון יום בחירות, יום הל' וייתן של שר — דבר שאינו קיים בשום מדינה אחרת בעולם (באנגליה, למשל, לא הוחזק יום פלחיתו של לוי גורג'י, ולא זה של ארנסט בוין על ידי אבטלה). בממוצע זה מההה 3 ימי אבטלה נוספים. אם עוד נוסיף לכך 20 ימי מחלה, 14 ימי חופש המג"י עם לכל פועל ואת 11 ימי ההתציבות חסרי ההגיון והמיותרים של הפועלים החייבים ב' שרות צבא, וכן את 21 עד 37 הימים של העתודות, ההולכים לאיבוד מדי שנה, נזחח כי הממשלה אוסרת את העבודה במשך 64 עד 79 ימים נוספים לאורחיה.

125 עד 140 יום לכל הפחות, שליש מהשנה, מתחנך האורח הישראלי להתבטלות. יומיים מותר לו לעבוד, אולם ביום השלישי עליו לנוח או ללכת למשרד ולחכות."

* אין זאת שגיאת כתיב, אלא טעות מכ" ונת המראה על חוסר כל קשר בין הדת וה' משרד הציוני הכופר של "הבישוף מימון".

לחברת גב אי יורק לחכות 14. כשמו הישן, הוא כלי גוח להטלת סילוני אש לטווח של 40 מטרים בערך ומתאים ביותר לפגיעה בתרכים של בניין מבוצר או הוצאת איים מתוך מבצרים. חסרונותיו: בית קיבול קטן וסכנה רבה ללחביון המשתמש בו. 15. עם הכנסת פלוגות הטנקים לחטיבת חיל הרגלים גדלו כוח האש והמחץ של החטיבות האמריקאיות על אלה של כל יריי ביהן האפשריים.

הטנק הסטנדרטי הוא הטנק הבינוני M-46. **ג'נרל פאטון** השקל כחמשים טון ומ' צויר בתותח בן 90 מ"מ, המסוגל להוציא מפעולה כל טנק אויב בטוח של שני ק"מ. המסקנה: האמריקאים חושבים את הטנק לנשק הגדול ביותר העיקרי שלהם. אף במלחמת קוריאה הוכיח הטנק את יעילותו מאחר שהצי' ליח לעזור לשרמנים שלא יכלו לעמוד בפני הטנק הרוסי הבינוני.

צוות הטנק מורכב חמשה אנשים ומלבד התותח בן 90 המ"מ הוא מצויד בשני מק' לעים של 0.30 אינשיים ומקלע גנדאורי (הנפץ בכל יחידות הצבא) של 0.50 אינש. 16. **קפטן (סרן) סלכטורה** 1777, יליד פלרמו שבאיטליה, המשרת ביחידת אר' טילריה של הצבא האיטלקי בגינואה. הוא שהה כשמונה חודשים בארצות-הברית ועבר בה שני קורסים צבאיים.

רובם של חבריו שיצאו אמו לארצות-

ידי צוות אויב (בעיקר: קני מכונות ירייה). שני אנשים בלבד מהזים את צוות הלא-רצע ובגלל משקלו הקטן, באופן יחסי, אפשר לירות בו מכל מצב, לרבות בעמידה, מן הכתף.

9. **לא-רצע 75 מ"מ** — הוא אחי המ' בוגר של לא-רצע 57 מ"מ, אך לא בכור מ' פחת הלא-רצע, שחוללה מהפכה בשיטות הלחימה של צבא ארצות-הברית. אך הוא פועל לפי אותו העקרון של שחרור עודף הגזים דרך הפתחים האחוריים המונעים בכך את רתיעת הקנה.

חסרונו הגדול ביותר: עמוד האש המתהה מאחורי הלא-רצע (בגלל פריצת הגזים) המ' סכן כל אדם הנמצא בתחום של שבעה מטר מאחוריו. מלבד זאת כגלה להבה זו את עמ' דת הלא-רצע.

טענת (הבטחון) האמריקאית: הלא-רצע 75 מ"מ מדויק כל כך בפגיעותיו עד שהמטרה המתקפת מושמדת בכדור הראשון, שוב אינה יכולה לירות בעמוד האש המגלה את עמדת הלא-רצע ולפגוע בו.

10. **מרגמה 60 מ"מ עד בסים את** היא נשק מצוין להעסקת מטרות מאחורי

חלבד לא-רצע. איטלקי

כל טירון צבא ארצות-הברית, יוצא בתום חודשי האימונים שלו באמונה שלמה שהנשק של צבאו הוא הטוב ביותר בעולם. יש חול' קים על כך וסבורים כי ישנם כלי נשק, תור' צרת ארצות אחרות, העולים על הכלים הא' מריקאים המקבילים. אולם אין אדם חולק על העובדה שכוח האש של הצבא האמריקאי הוא הגדול בין כל צבאות העולם. כוח האש הוא יעילות כל הנשק, אפשרות הספקת התחמושת עבורו וכמות כלי הנשק בתקן של יחידה מכל גדול. חוקי לחימה שה' יו מקובלים כחוקי יסוד בצבאות רבים משך שנים רבות שנו על ידי האמריקאים והותא' מו לכות האש של כלי נשק שהוכרו לאח' רונה, על ידי שלטונות האמנה האטלנטית, כסטנדרטים לצבאות 12 המדינות חברות האמנה.

כצעד ראשון לקראת תהליך הסטנדרטיציה מאמנים מדריכים אמריקאים את קציני צב' אות האמנה בכלי נשק בשיטות הלחימה של' הם. תחומם היא לנטוע בלב קצינים אלה את הבטחון בנשק, לפחות במידה שרוחש לו הטירון בצאתו את בסיס האמונים.

נגד טנק: טנק. חמשה עשר כלי הנשק הבאים עומדים לרשות חיל הרגלים של צבא ארצות-הברית:

1. **המקלע הכבד בראונינג** שהוא הנשק הישן ביותר בצבא האמריקאי (הש' תמשו בו עוד במלחמת העולם הראשונה). השינוי היחיד שהוכנס בו היא חצובה הע' שיה מחומר קל ביותר, יציבה מאד ונוחה לנשיאה ולהעמדה.

המקלע מקורר על ידי מים ומקלען מאומן מתמצא במהירות רבה בחישובי הכוח של כלי, המסוגל, בשעת הדחק, לפלוט אש בעלת מהירות עצומה.

2. **רומה (מטיל) הרקטות** שהתפר' סם בכינויו בוזוקה (על שם כלי גנינה פרימי' טיבי הדומה לו) הוא מצוין לשימוש נגד טנקים בטוח קצר (120 מטר) ולפציץ בתיים (עד לטווח של 300 מטר). הבוזוקה קלת המש' קל מופעלת על ידי שני אנשים (יורה וטוען), נוחה ליריה מכל מצב, כולל יריה מן הכתף בעמידה.

הבוזוקה מופעלת בלחיצת הדק, המפעיל זרם חשמלי (המופק ממגנטו) והמאפשר חד' רה עמוקה מאד בשריון הנפגע.

3. **המקלע הקל בראונינג** הוא בעל תכונות דומות לאלה של המקלע הכבד, אלא שהוא מקורר על ידי אויר ולא על ידי מים ומהירות האש שלו איטית מזו של המקלע הכבד.

4. **הרומה האוטומטי בראונינג** משמש כנשק הכיתתי של צבא ארצות-הב' רית (כשם שהמקלע הקל הוא הנשק הכיתתי בכל שאר הצבאות), הוא בעל מחסנית של 20 כדורים הבנויה בצורה המקילה נשיאה בכמויות גדולות.

5. **הרומה החצי אוטומטי M1** הוא הרומה האישי של כל חייל אמריקאי וגאות המטכיל האמריקאי. למרות היותו כלי חצי אוטומטי הוא קל משקל ובעל דיוק מצוי' יין. כשהוא טעון מקסימלית, מכילה המחס' גינת תשעה כדורים. כתוספת אפשר להרכיב על קנה הרומה כידון או רומה ליריית ריי' מונים.

6. **הקרבין האמריקאי** הוא כלי ה' שעשועים של המפקד הנמוך, הקשר והחבלן. אך למרות שהוא ממלא את תפקיד תת המק' לע בכל צבא אחר קיים בצבא האמריקאי גם תת מקלע הדומה לסטן הבריטי ובמידת מה למשאבת שמן סיכה של מכונות (לפי' כך רכש לו את הכינוי "רומה שמן").

7. **אקדח קולט 0.45** הוא אקדח סטנ' ורדי זה ארבעים שנה ולא שונה בו דבר מאז מלבד שיפורים מספר, לא יסודיים, שהוכ' נסו בו לאחרונה. אקדח נוח לאחזקה, בעל דיוק משיע רצון, כשדוריו הם בעלי קוטר גדול, מתאים ביותר לדרישות המועמדות לכלי הנודע לשמש כנחיתים קצרים. יתרון נוסף: לאקדח קולט 0.45 חמשה אמי' צעי בטוחן נגד הפלדת כדור.

8. **לא-רצע 57 מ"מ** — כלי פלוגתי (שלושה כלים לפלוגה) בעל דיוק אידיאלי.

עודף הגזים הנוצרים עם הירייה נפלטים דרך פתחים מיוחדים מאחורי הקנה ובצורה כזו אין הכלי זו לגמרי לאחר הירייה, בניגוד לתותח הנרתע מקומי בשעת הירייה ותובע כיוון מחדש.

בגלל דיוקו וטיוחו (למרחקים בינוניים) הוא מתאים ביותר לירייה לתוך צריחי' משריינים והשמדת כלי נשק המופעלים

מחסה בגלל מסלול התעופה החלול של שצי' צות המרגמה.

המרגמה מופעלת על ידי אדם אחד המכניס את הפצצה, מכון את המרגמה לפי האינס' טינקט ומפעיל את גוקר הפצצות בידו השנייה. הדיוק במרגמה זו אינו גדול, אך על ידי אימון מתאים מגיע הרגם לתוצאות טובות. יתרונה הגדול של המרגמה: נוחות נשיאה לכל מרחק והפעלתה הפשוטה.

11. **מרגמה 60 מ"מ מורכבת עי** ד-1777: בעזרת מתקן כחן מכני מושג דיוק רב ביותר למרגמה המהווה נשק פלוגתי (שלוש מרגמות לפלוגה), שאפשר להפעילן שלושות יחד, וכאשר שלוש המרגמות באותו מוצב הן יורות בקחים מקבילים.

מסוגי הפצצות השונות של המרגמה הזאת המתאימות ביותר הן הפצצות המקימות מסך עשין.

12. **מרגמה 81 מ"מ** היא מרגמה גדוי' דית (מחלקה בת ארבע מרגמות לגדוד).

13. **המרגמה הכבדה 4.2 אינש** היא המרגמה החטיבתית (פלוגה בת תריסר

* ארצות-הברית, קנדה, בריטניה, צרפת, בלגיה, הולנד, לוקסמבורג, איסלנד, דניה, נור' וסרסוגל איטליה.

ארוכות שתפשו את מקום שתי צמותיה. מל-
בד זאת מתעתדת בת ה-14 לשוב לארצות-
הברית לסיוור של ארבעה חודשים בו תרויח
4000 לירות לחודש.

ערב סיום עונת ההצגות בתיאטרון הקאמרי
הוצגה מלכת שבא בירושלים בנוכחותו של
קונסול הכללי של חבש, שבא העתיקה. אחר
ההצגה ביקר את מלכת שבא, חנה מירון,
הביע את התפעלותו, כבא כוח יורשי אותה
מלכה, על משחק המצויין.

באיחור של חודש שמע הרקדן הכושי המ-
פורסם טארי ביטי, השובה בישראל, על
פרשת גירוש הדייר הכושי מפרבר ציקגה,
ציצרו (העולם הזה 718) הביע את חששו
להוריו, תושבי ציקאגו. אחר שהביע את
דעתו כי ישראל מצטיינת באקלים, רמה אנו
שית וחוסר הפליה ("המקום היחידי שאני
מרגיש שאין בו הפליה כלפי צבעוניים") יום
תכנית: רכישת מגרש בארץ, עליו יקים בית
להוריו; בו יבלה את חופשותיו בין תקופות
סיוור בעולם.

"אני יודע מה ההגיון", אמר השייך ס-
ליימאן אל-דוויילי, מפורסם בדואי הנגב,
לראש הממשלה הצבאי, אדוף-מישנה עמנו-
אל מור, כהגנה סופית על מערכת הבחי-
רות בישראל, "למה לכם לתת פתקי בחירות
לנשים שאינן מבינות כלום בפוליטיקה. פשוט
יותר הוא לתת לכל אדם נשוי שני פתקים
שישים אותם, בשמו ובשם אשתו, במעטפות."

אחר הפסקה של חמש שנים החליט אריך
מרייה רימור, בן ה-54, מחבר במעבר
אין כל חדש לגלות את כוחו מחדש: השבוע
יצא ספרו על גרמניה (ששרפה את ספריו)
בשבועות האחרונים שלפני מפתח במלחמת
העולם השנייה, הקרוי ניצחון חיים.
הסופר היהודי חובב הנצרות, שלום אש,
החליט, כנראה, לחזור בתשובה, סיים את
כתבתו של ספר חדש משה, שיופיע אחר
שלושת ספריו הקודמים, אוהדי הנצרות:
הנוצרי, השליח, מרים.

כיון שלא הצליח לרנות למועד המבטח,
שילח מפקד הסרטים את שחקני המזמר,
מרינו לנצח, למחוז יערות, על-מנת שירוח
בעזרת תפריט מיוחד וכריתת עצים. יפסידו,
לפחות 25 קילו ממשקלו הנוכחי (115
קילו).

השבוע שוב בלט ליוטנט גנרל ואסדי
סטאלין, בן הגנרליסמו, כגנרל
הצעיר ביותר בצבאות ברית-המועצות וכה
טייס הקרב נמוך הקומה (1.59 מטר) בציון
מיוחד בעתונות ארצות-הברית. בנו של
יוסף סטאלין שעלה תוך שנים מעטות
מדרגת קפיתן, מיגור, קולונל לפיקוד ה-
הגנה האווירית בבית ברית-המועצות, מוס-
קבה, ושהצטיין מלבד זאת גם בסביאה
והתירה שגשגות במכונית-מרוץ אדומה עמד
לקבל, לפי שמועות שהסתגנו למערב, את
סגנות הפיקוד על חיל האוויר הסובייטי.

שהיה שגריר ארצות-
הברית אשר ספר וכתובותיו הר-
פיע השב, ולפקי מוכרי הספרים ביש-
ראל.

בהגיע סגן נשיא ברזיל, חואאו קפה-
פילחו, הנמצא בסיוור ללימוד בעיות הכל-
כלה והחקלאות באירופה, לישראל, נתקבל על
על ידי נשיא המדינה, שרי הממשלה. כאשר
ביקר את ראש הממשלה במשרדו, ידע להע-
ריך את המשקה, המזכיר את שמו ואת יכולה

מיכאל, מי שהיה מלך רומניה, שהוגלה
מארצו, החליט לצמצם את הוצאותיו האי-
שיות: השבוע מכר את מטוסו הפרטי (זה
עולה יותר מדי) אך בכל זאת הקפיד לשמור
על רשיון הטיסה השויצי שברשותו.

כאשר מזכיר ארץ, טרילזה לי, נכלל
בין המועמדים לקבלת פרס נובל לשלום,
1951, החליט מזכיר ארץ הנורבגי להסתפק
בעובד ארץ אחד שזכה בפרס נובל לשלום,
רקף באנץ' (1950), מהחוף ישראל-ערב,

קפה שותה קפה
אחריו כן, ריצה קלה לבי. נ"י

המפורסם של ארצו, קפה, שהוגש לו.

ביקש שימחקו את שמו מהרשימה.

לאחר מכן אסף ראש הממשלה ספרי ילדים
מעטם של אריך קסטנר, גידי וורן, ג'ק
לונדון בחנויות הספרים הירושלמיות, התי-
עתד לחלקם לילדי המעבדות. אולם לפני כן
הפך לשר הבטחון דוד בן-גוריון, השתתף
בפגן הגדוץ בגבעת אולגה, הצטיין בתופעה
ספורטיבית כאשר החל רץ במדרגות הבמה
על מנת להחליף מעשרות האנשים שניסו
ללחוץ את ידו, דבר שהכריח את פמלייתו
לנקוט בשיטתו: ללחוץ בריצה קלה.

ת רוקת, אלכה, רקדן

אחר שהבית משרדו גודל וצוין החליטה
להסיר את יוליוס קיסר באיטליה חיפשה
גיבור ראשי לסרט. השחקן שנטצא: קדרק
ייב.

כאשר מרגרט אובריי, השחקנית
התינוקת, הופיעה באנגליה, הפתיעה את
הקבלי פניה בתסרוקתה המבוגרת, שערות

בת נשיא ארצות הברית, מרגרט טרומן,
זכתה למכונת לניקוזן שחורה וגדולה, בה
היא נוסעת לקבלת שיעורי הזמרה שלה,
ארוחותיה ונשפיות. אולם אין היא יכולה
לנהוג במכונת בעצמה ואין הנהג יכול להע-
לות את מהירותה על 60 ק"מ לשעה ונוסף
לכל זאת אין היא יכולה לוותר על שני אנשי
השירות החשאי המלווים אותה תמידית.

כאשר נפתחה וועידת חותמי חוזה השלום
עם יפאן בסן פרנציסקו היה הררי טרומן
כוכב הטלוויזיה הראשון שתמונתו שודרה
מחופן המערבי של ארצות-הברית (סן פרנ-
ציסקו) לחופן המזרחי (ניו-יורק), שלושה
שבועות לאחר שהושלם הקו המקשר בתחנות
שידור של טלוויזיה את שני חופי ארצות-
הברית.

אותו יום הופיעה מרים ירון, מלכת
היופי של ישראל המסירת בארצות-הברית,
בשידור טלוויזיה בניו-יורק יחד עם פרופסור

עוגה, כוכב, ספורט

למרות שקהל מבוגרים שנאמד בין רבע
מיליון למיליון והצי וקהל ילדים של שמונים
אלף לפחות הבע מחאן ואוויטה פירון
להופיע כמועמדים לנשיאות וסגנות הנשיאות
של ארגנטינה בבחירות של נובמבר לא נענתה
אחיטה. היא הסבירה כי מחוץ רצונה החופשי
ואחר החלטה הבאה מדיון מעמיק בדבר היא
על עצמה הפקיד סגן נשיא: גיל המינימום
ששאת הנשיא, בת ה-29, אינה יכולה לקבל
עבורו הוא 30. כפיצוי חולקו 30 עד 40 אלף
מחחרת על מועמדותה. סיבה נוספת לכך
כלי צעצועים ל-80 אלף הילדים שלפחות מאה
מהם נפצעו בכינוס ההומה. כן נרמז: היא
עלולה לשנות את דעתה, אם העם יוסיף
לחבוץ בפרץ.

אחר שידון ספרד, פרנציסקו פרנקו,
בילה את פגרת הקיץ שלו משך שבועיים
בדיג מאונית הטיולים שלו, חור למודרית,
להמשיך במשא ומתן על מסירת בסיסים לאר-
צות-הברית. אחר פנה לעיסוקיו החביבים
(שאנים כוללים מלחמת שוררים), רכיבה, קלי-
עה וצייד. ולעיסוקים שרכשם לאחרונה: צי-
לום בצבעים וצפייה בסרטים אמריקאיים.

בהחל את פגרת הקיץ שלו בונציה יצא
ווינסטון צ'רצ'יל מתא הרחצה כשהוא
לובש מכנסים אדומים בחירות. כשקפץ לים
האדיאטי עקבו אחריו צלמים איטלקיים כרו-
גשים, שרצו לצלם את מכנסיו הרחיצה הקו-
לניים. צ'רצ'יל הפנה את גבו, בעט במים,
הרטיב את כל הצלמים. שומר ראשו החרים
את הסרט מציגות אחר הצלמים, לא הצליח
להחרים את סרטיהם של שני צלמים אחרים.
מי שהיה אדריכל נצחון בריטניה במלחמת
העולם השנייה הרגיע את עצמו המורטים
בקסינו, בו שיחק דולמה עד שתים לפנות
בוקר והרוויח 150 לירות.

אחר שמרשאל יוסף טיטו שב לאיתנו
(מניתוח שלפוחית השתן) יצא לכינוס אי-
רים, הופיע בקרב בני ארצו שווף ורוזה
השתתף בריקודם הלאומי: קולת. שבועיים
לאחר מכן הונח מוקש דרכים בכביש החוף
המוביל לבלגראד בו התעתד לנסוע המרשאל.
יחדית משמר שנתקלה במוקש, סילקה אותו,
מנעה את ההתנקשות.

בהגיע הנסיכה מרגרט, השבוע, לגיל
21, נתכבדה בעונת יום הולדת בעלת 12 צד-
דים ששקלה 15 קילו, קושטה ב-12 מזלות
ונשאה 21 נרות שנתקלה במוקש, סילקה אותה,
מנעה את ההתנקשות.

בהגיע הנסיכה מרגרט, השבוע, לגיל
21, נתכבדה בעונת יום הולדת בעלת 12 צד-
דים ששקלה 15 קילו, קושטה ב-12 מזלות
ונשאה 21 נרות שנתקלה במוקש, סילקה אותה,
מנעה את ההתנקשות.

חשבון מס. 83

(ערוך ע"י מתכנת הכתיב חמלא)

מאונד: (1) חכמת ה... בזווית (5) צי ספרדי מפור-
סם שנוצח ע"י אנגליה (10) בה אוהבות תולדות
לשחקן (12) שאינו יקר (14) אחת מדרון (16)
שצבע עורו שחור (18) צוק (19) לו נאמר -
"הרצאת וגם ירשת" (21) אבי הקוממונים המדעי;
(22) מכס; (23) כעף שלוש מימדים; (24) לחות;
(25) תכונת הנכס; (27) כלי קבול בבגד; (30)
מעות התרנגול; (31) חיה המיונית במיתולוגיה היו-
נית; (33) נישוא; (35) חלק היממה; (36) עיקר העין;
(38) המיקאורו הכנ"ן; (39) מניע את אברי הנוף;
(40) מלה המביעה כאב; (41) שרות העברת מכת-
בים; (43) אליה השמש במצרים הקדומה; (44)
נויה; (46) בא ליוו סיום; (48) כלי נינה; (49)
קוליקורא.

מאונד: (2) אבי האב; (3) מאור קטן; (4) ממנו
השקוף משה על הארץ; (6) מפת לאוזן (7) מרינה
שכנה לרודסיה; (8) עני; (9) שכנה ליהודה הקדומה;
(11) דעה כוללת; (13) שחקן "הבימה" שהלך לער-
למה; (15) אחוזת; (17) לבנת; (18) אין לו רגלים;
(20) מזון; (23) לכוש עשוי עור; (26) סופר בית
המשפט; (27) נו ענבים; (28) משכן לחיות; (29)
חיל; (31) מתנה; (32) שחי חיי ניריות; (34) מפלגה
ישראלית; (35) צרי לצעצעות; (37) שית הנרל בעי-
רבה; (39) אמירל אמריקני שנפטר לא מזמן; (42)
ימה; (44) שאינו מחונן בעדינות; (45) לחם; (47)
אביון.

			8	7	6	5		4	3	2	1
13					12		11		10		9
	18				17			16		15	14
							21		20		19
		24					23				22
			28		27			26		25	
						31			30		29
37		36					35				34
				39							38
							41				40
	43										
			47			46			45		44
						49					48

פתרון תשבץ 162

מאונד: (1) בתיאלסא; (6) המון; (9) מרס; (10)
פרס; (12) ידיו; (14) סוג; (15) דלי; (17) מים;
(18) טירון; (20) אה; (21) יש; (22) רחל; (23) לענ;
(25) נור; (27) בוי; (29) נשד; (31) נזר;
(32) נהר; (35) ריק; (38) חוף; (40) רעש; (41) שר;
(42) רם; (44) פורס; (46) אוי; (47) נחת; (49) חכם;
(50) נורל; (51) מרוב; (53) רבי; (54) לירה; (55)
תשעה באב.

מאונד: (1) בנימין; (2) תמים; (3) ארז; (4) לס;
(5) אפור; (6) הד; (7) מסר; (8) נוספה; (11) רגול;
(13) דישון; (14) סילון; (16) לא; (18) טחב; (19)
נע; (24) נשר; (26) רוח; (28) צהרים; (30) כישור;
(32) נוף; (34) רעם; (36) קרילוב; (37) מרנבל;
(39) פוח; (43) מה; (45) רכבת; (46) אויב; (48)
המר; (50) נבה; (52) רת; (53) רע.

פרסי ספרים לפותרי תשבץ 80

משה מחובר, ת"א, דיונון 82, צבי קרין,
195368, צה"ל, דואר צבאי 539, צפורה קשת,
ת"א, ביהודה 88.

פרסי ספרים לפותרי תשבץ 81

יעקב אורני, ת"א, ראשוני-ציון 15, דליה
אליס, תא, לבנוני 8, יקותיאל בינשטוק, ת"א,
המלך ניר 85.

האומות המאוחדות

המלחמות מפרעות לדיבור

גייס טורס בודה, קטן קומה, רחב כתפיים ומוצק כסלע, שאף לרווחה בשעה הרביעית לפנות בוקר. הוא נעל את נעלי הבית שלו, סנדלים מתוצרת מקסיקו, ואמר "אוף!". לא היה בזה משום תמיהה: הוא עמד 12 שעות בצופות על רגליו, מארבע עד ארבע. אחר הצהריים התקיימה ישיבת הנעילה של אונסקו (מועצת אומים לענייני תרבות, מדע וחינוך) ואילו מתשע בערב ועד ארבע לפנות בוקר הופעלו הסמוקינגים, הפראקים ושמלות הד מחשוף של הנשים, לחוג את נעילת המושב. כל אורח, מורה. גייס טורס בודה נר לל אב מקסיקאי שהיה נשוי לצרפתייה. כך ארע שהיתה לו, כמוכן, אם צרפתייה, דבר שהגיע אותו לתרגם, בהיותו בן 19, את כתבי אנדרה גייד לפרסודית, ומשום כך הוא גם אהב את פריס.

המקסיקאי בן ה-48 פירט בסעיף המקצוע בדרכו: משורר, רומניסטן, אסאיסט, מבקר, מחנך, דיפלומט, מדינאי ומנהל אונסקו. מה שלא הורגש: שלפנים שימש גם שר החוץ של מקסיקו. אולם לא פעילותו כשר חוץ אלא זו כשר החינוך הועידה אותו במיוחד לשמש מנהל כללי של מועצת התרבות, המדע והחינוך של ארגון האומות המאוחדות.

משך שלוש שנים בצופות אירגן וניהל את אחד המבצעים העצומים ביותר בשדה החינוך, גורב למיליון וחצי מקסיקאים (מתוך אוכלוסייה של 22 מיליון) היו נבערים מדעת, לא ידעו צורתה של אות. טורס בודה, שראה בחינוך לא קריאה וכתביה בלבד אלא אף בסיס למאמץ עולמי עבור השלום, הדימר קראטיה והצדק האנושי, התקין את הבעיה במקורה, בנה והקים בתי ספר, גייס מחנות של מורים, מתכנים ומדריכים, הטיל על כל מקסיקאי מגיל 18 עד 60, היודע קרוא וכתוב, ללמד מלאכה זאת לפחות למקסיקאי אחד נוסף. הוא גם לא שכח את האינדיאנים שאינם שומעים ספרדית, הגיש להם, במיוחד, תשישי חינוך בדיאלקט שלהם.

דגל בין רגלים. לאור הסימטה "אנו עובדים לצורך המחר — אבל המחר מתחיל היום!" התכנסו נציגיהן של 59 אומות בפי ריס למושב הששי של אונסקו. משך 21 יום נתקבלו 150 החלטות, ביניהן: הסכם טכני עם ישראל, סיוע לחינוך מאה אלף ילדי פליטים ערביים במרחב, חינוך אורחי של האשה, יסוד ספריות נודדות של תרבות עממית, שמירת קנייני תרבות במקרה מלחמה, מערכה במצוקת מחסור נייר העתונים.

בין 59 דגלי האומות שהתנוססו מעל לח' זית מלון מוג'סטיק שהפך בית אונסקו בלש ששי מצד שמאל, בין דגלי עיראק ואיטליה, דגל ישראל. השתתפות ישראל במועצה עלתה 11 אלף דולאר איפשרה לה מלבו הישגים ממשיים (כהסכם הטכני) להשמיץ טענות מרסריות, כגון התנגדות לקבלת גרמניה.

לאן הולך הכסף? תקציב ההוצאות של אונסקו גרם לשערוריה בין חוגי המדינאים בפרס ונייריוק. מנובמבר 1946 הוציא 13 מיליון לירות. המנהל זוכה במשכורת של 5000 לירות לשנה, בתוספת הוצאות; מזכירו

נציגת הודו בין היפאנים
אנו עובדים למען המחר...

* ישראל הצטרפה ארגוניתה והפיליפינים; אך נציגי ישראל לא מצאו לנכון לצודד בעמ' דת הפיליפינים שהצביעו נגד קבלת גרמניה שולה, יפאן.

— 3500 לירות; עשר הסטנוגרפיסטיות שלו כ-1000 לירות לשנה כל אחת.

מנהל שרות העתונות קיבל 4000 לירות לשנה, העולות על חלום כל עתונאי, המשיח תלמות על ידי משלמי המסים ב-59 ארצות ומשוכרות מכל תשלום מס. אך גם העתונאים המזומנים לכתיבת מאמר שאינו עולה על 4000 מלה עבור כתביעת של המועצה, זוכים במאתים לירות במקום עשר המקובלות. מותחי הביקורת לא הסתפקו בכך. הם פירטו שורה שלמה של פעולות הנראות, בעיניהם, מגוחכות כמעט: מצרים ומקסיקו שיגר משלחות לחיפוש אוצרות אגדתיים (עשרת אלפים לירות); משלחת אחרת הורכבה באימפריה הבריטית על מנת לקבוע את מספר האנאלפבתים ברחביה; משלחת אחת יצאה לח' קירת שבט אפריקאי שתלעיתו חבריו מכ' בידות על דיבורם, אלא אם כן יעקרו את שיניהם הקדמיות; משלחת אחרת יצאה לבל' גיה למגית זרמי העתונות הבלגית. משלחת אחת נשארה בפרס; חקרה את מקורות המל' חמה ושוורשיה, הגישה דו"ח בן 12 סעיפים, קבעה: "שום דבר אינו מוכיח בודאות שה' מלחמות יש בהן הכרח ואין להימנע מהן."

ספרד

המועדון הסגור

לא מזמן תיאר מדינאי ידוע את האמנה האטלנטית כמועדון סגור, שפעם התחיל כע' סק קטן ועלוב ועתה מקבל רק חברים בע' לי פרוטקציה חזקה. אחד המועדמים המד' קים בעקביות ובעקשנות על דלתות המועדון רחייחולרים הוא פרנסיסקו פרנקו, רוון

גיהן. השאלה היחידה העומדת עדיין אינה עור אם חוזה כזה כדאי כי אם: כמה הוא יעלה.

תמורת בסיסים אויריים וימיים, דורש פרנקו שיקום הכלכלה הספרדית, ציוד צבאי והעלאת רמת החיים בארצו. וזהו כמוכן דבר שקשה להעריך במושגים של דולרים וסנטים.

"אנחנו היחידה בין ארצות אירופה המ' ערבית שהצלחנו להתקיים ללא כל תמיכה או עזרה," מכריזים הספרדים. לכן, אם ייכנסו לאמנה, יראו הספרדים את זאת כשותפות בין ריבוניים, אשר להם מטרה משותפת: לחימה בקומוניזם. ואילו ארצות-הברית רואות בחוזה צעד נכון מאד, חסכני מאד. מדוע לחכות עד שתפרוץ המלחמה ומחירה של ספרד ככתב-ברית יעלה? מדוע לא יבטיחו לעצמם בסיסים היום, כשספרד זקוקה לכ' סף ומוכנה לקבל מחיר הגיוני יותר? "אין כאן מקום לסנטימנטים," הם חוזרים ומד' גישים. "מלחמה, ככל דבר אחר, הנה עניין של עסקים טובים, ואל ישכח העולם שא' נחנן ביזנסמנים מעל לכל."

גרמניה

אות לזריחת השמש?

הפלדמרשל אריון רומל היה איש בעל דעות מוחלטות מאד על בני אדם. הוא לא אהב הרבה אנשים. וכשלא אהב אותם הביע זאת בבירור ובחריפות בזכרונותיו, שכתב בעצם ימי המלחמה, ניסה להשמידם, אך ה'

נציגי ישראל: משה אבידור, שמואל סמבורסקי ואביעזר שושן
...אך המחר מתחיל היום...

בגסטפו שמה קץ לחייו לפני שהצליח לבצע את ההשמדה. הזכרונות שארו ופורסמו בי גרמניה, ובהם הערכות שליליות ביותר על אנשים חיים ומתים. מסתבר שלא אהב את גרינג, את המרשאל קסלרינג, את היטלר, אבל פחות מכולם אהב את "אבא רמקה", מפקד חטיבת צנחנים גרמניים שקראה לעצמה "השדים הירוקים" (מפני שאנשיה חבשו כומ' תות ירוקות) בחזית אל-עלמיין.

חוסר אהבתו של "שועל המדבר" נבעה מסיבה פשוטה. הצנחנים היו מפונקים, רגיי לים לזכויות יתר מכל המינים. בהיותם משוכ' נעים שהם שוים יותר מאשר חיילי רגלים וטנקיסטים פשוטים, דרשו מנות מיוחדות, רכב ממונע, הוצאה תכופה מקחי החזית והחזקתם בעורף כעתודה. רומל, שהקפיד מאד על חלוקה שווה של סבלות חייליו, שה' יו להם רק כמויות זעירות של אספקה (מפ' ני שהבריטים השמידו את רובה בים התיכון ובכבישי אפריקה הצפונית) שזא התנהגות זו. הצנחנים היו שייכים לחיל האויר, יחידה שהיתה מקורבת במיוחד לפיהרר*. מפקד החיל, גרינג, נכנס ויצא במפקדתו של היט' לר והביא בפניו את תלונותיו אישית, דבר שרומל, כמפקד חזית, יכול היה לעשות רק לעתים רחוקות מאד.

המשבר הגדול ביחסים בין רמקה ורומל בא בימי אל-עלמיין. פקודה פשוטת של היט' לה, שרומל בו לו, כאיש עורף שלא הבין את צרכי החזית, עיכבה את הנסיגה אחרי שהבריטים הבקיעו ביתרון נשקם העצום את

* היטלר היה נוהג לומר: "יש לי חיל אויר נאצי, צי קיסרי וצבא ריאקציוני."

הקיום הדליל של רומל. בגלל עיכוב זה בנסיגה לא היתה לרומל אפשרות להציל את חיל הרגלים הבלתי ממונע. חיל רגלים זה מנה את מרבית הכוחות האיתלקיים, ואת הבריגדה של רמקה. ייתכן שרומל יכול היה להציל את אנשי רמקה, אולם הוא לא רצה

ביציע: הוככת מירנה דויי
...ונולה במליניו לירות

שיאשימוהו שהציל את כל הגרמנים, והש' איר את האיתלקים בבוקר.

אולם רמקה היה, נוסף לכל, מפקד קרבי לדוגמה. הוא צעד עם 600 אנשי האחרונים בעורף הבריטים, התנפל על שיירותיהם, לכד כמות גדולה של מכוניות ובנויין, העלה את אנשיו על המכוניות, הבקיע לו דרך בין הבריטים, חזר אל הכוחות הגרמניים הנסוי גים. כשראה אותו רומל מופיע מתוך המדבר לא האמין למראה עיניו, שיבת אותו בפומבי על הישגו. אבל הסכסוך בין השניים לא שכך, ורמקה הודיע באמצעות המרשאל קסלרינג (מפקד חיל האויר הגרמני במרחב הדרום, שרומל חשב אותו לאחראי לאי-קבלת האס' פקה הדרושה) וגרינג להיטלר כי רומל הפ' קיר אותו בלי כל הצדקה.

עם תום המלחמה הלכו כל גיבורי משחק זה איש איש לדרכו. רומל הוכרז כפקודת היטלר לאבד את עצמו לדעת, אחרי שגנ' גלה כי השתתף בקשר המפורסם נגדו. גרינג איבד את עצמו לדעת לפני שהספיקו לת' לוהו. קסלרינג הושב בבית סוהר בריטי ב' גרמניה בעוון פשעי מלחמה ורמקה חיכה להזדמנות כדי להחיות מחדש את רוח חיילי המלחמה הגרמניים ולנקות את כבוד הצבא הגרמני בעיני העולם.

כסא שמור למרשלו. לא מכבר עלה "אבא רמקה" (כנוי חיבה שניתן לו על ידי חייליו) על במת הנאומים בברונסוויק, שם כינס 5000 מצנחניו לשעבר. כשהופיע לעיני הקהל, קמו הנאספים על רגליהם והשמיעו בהתלהבות את ההמנון הישן דויטשלאנד איבר אלס*. "אבא רמקה" נטל זר פרחים והניחו על כסא שהושאר ריק במרכז הבמה.

"כסא זה", הודיע רמקה, "שמור לאלברט קסלרינג, שפקד עלינו באיטליה ובחזית המע' רב, ואשר היה צריך להיות בינינו הערבי!" כתשובה פרצו השדים הירוקים בשירה אדירה של המנון חטיבתם: "התראה לא השחר בש' מי המורה, אות לזריחת השמש!"

פלדמרשאל קסלרינג, בעל האף הרחב, בן 66, הדומה יותר לסרסור בכורסה מאשר לגנרל מקצועי, והכלוא עדיין, הפך זה מכבר למרכז התנועה לניקוי שמו של הצבא הגרמני. תחת הכותרת "צדק, צדק לא רח' מינו", החל השבועון המבורגי דר שטרן (הכוכב), בעל תפוצה של מיליון טפסים, ב' מערכה גדולה לשיחורו. "מנהיג האויר, דרום" לשעבר. נצחון המערכה הובטח כמעט לחלוטין כשנחקל במערכת מכתב שעורר התרגשות רבה. חתם על המכתב: המרשאל הבריטי אלכסנדר, רוון טוניס, לשעבר מפ' קד הכוחות הבריטיים במזרח התיכון, בצפון אפריקה ובאיטליה, כיום מושל קנדה.

"אינני מכיר", כתב אלכסנדר, "את העוב'

* ההמנון חובר לפני 100 שנים על ידי גרמני ד'מוקראטי, כשיר מרד נגד המלכים הגרמנים שמנעו את איחוד המדינה. הוא נ' קבל כהמנון אחרי הקמת הרפובליקה ב' 1918, הושאר על ידי הנאצים שצירפו לו, כהמנון שני, את המנון פלוגות הסער שלהם. אחרי המפלה ביטל המשטר החדש את הבית הראשון, קיבל כהמנון את הבית השלישי של אותו שיר, המתחיל במלים "אחדות וצדק וחופש" ותמצלצל יותר ד'מוקראטי.

מאז עברו ארבע שנים. בין הגבעות הפרויות של עמק ניצרי עומד כפר צרפתי טיפוסי, עם בתים מכוערים, גגות רעפים, במרכז שדות המשתרעים לאין סוף. בכניסה לכפר עומד שלט, ככל השלטים העומדים בכניסה לכפרים הצרפתיים, המכריז: עיר השחר.

מספר התושבים, שהקימו להם בלב הגיוגל האפריקאי את המפעל החקלאי האירופי הראשון, הגיע לארבעים. ראש הקבוצה נקרא מר דופון. אולם בפי התושבים הוא עדיין המפקד איבן אשר תחת פקודותיו לחמו במחלת באיזור השחר בצרפת.

במקום רובים, אתים. הרפתקתם התחילה ב-1944 בשעות ההתרוממות הנפשית של שחרור צרפת. המפקד איבן דופון אסף, ערב אחד, את אנשי גדודו. הוא הציע להם כי יסעו כולם לישוב את אפריקה עם בוא השלום. "אסור לנו לבזבז את הכוח שצברנו מהסולידריות הנפשית וחוויות המחתרת. נח' ליה את רובינו באתים, הטנקים בטרקטורים ונצא לכיבוש שממות."

המפקד איבן דופון היה אז בן 24 הוא היה מיניור בצבא הבריטי, מפקד גדוד בצבא הצרפתי ונושא אותות הצטיינות של חמישה צבאות. למעלה ממחצית גדודו התנדב ללחוח לאפריקה. אולם איבן יצא לבדו לקונגו בשנת 1946 לבחור את מקום ההתיישבות. הוא בחר בעמק רחב ידים כל הרחק מבראזוויל. אחר ברירה קפדנית מאד, בחר איבן ב-16 איש ליסד את הנקודה. אתם יצאה אשה אחת בלבד: אשתו של דופון. הם מכרו את כל רכושם ולחו את כל הסכומים שיכלו ללוח. עם 16 מיליון פרנק (16 אלף לירות) קנו ציוד חקלאי משוכלל ויצאו לדרך.

בגמל הנקודה השחורה הוטל עליהם מצור על ידי פקיד המכס שדרשו מהם תשלום של מיליון וחצי פרנק. הם התבצרו במקום ובמשך 17 יום לא נתנו לאיש לגשת אליהם. איבן הצליח להסתנן דרך מחסומים ונקודות משמר לבראזוויל, בירת המחוז, נתקבל על ידי המושל לראיון, הצליח לשכנעו לשחרר את המתושבים מתשלום דמי המכס.

במקום הנאה, יין. במשך חודשים רבים חיו החלוצים חיי שתוף מלא. לא היתה להם אפשרות לבנות אלא בנין אחד — חדר האוכל. הם המשיכו לישון, חמישה או ששה יחד, בעלותיהם הישנות. הילדים שעברו במקום נדחמו למראה האדונים הלבנים שהתהלכו בבגדים מטולאים ונעלים קרועות. ואכן היו אלה חיים קשים מאד. ההנאה היחידה שהרשו לעצמם היה בבוקר יין לנפש ליום. כדי לאפשר זאת הצטרכו לא פעם להסתפק באורח חת של אורז ליום. אולם כעבור זמן-מה התפתחה המושבה והתושבים הביאו גם את נשותיהם וילדיהם מצרפת.

תושבי עיר השחר חשבו שנסיונם זה היה ללא תקדים בעולם כולו, גם לא בברית המועצות. הם החליטו לעבור על בסיס שיתופי כאשר כל אדם נותן את מה שביכולתו ומקבל את הדרוש לו. אם יהיו רוחצים יחולקו רוחצים אלה בין האנשים ללא הבדל של תפקיד או פריון עבודה.

עברם הצבאי של המתושבים העאיר את אותותיו עד היום. כל בוקר, בשעה שש, נאספים תושבי עיר השחר במגרש המפקדים ובנוכחות הפועלים הכושפים שהוכנסו לעבודה במרוצת הזמן, מורה הדגל הצרפתי בטקס כמעט-צבאי. אולם במקום להקריא פקודות יום של מבצעים מחייך המפקד איבן ופונה לאנשי: "בוקר טוב רבותי", הוא אומר בפשטות, "היום התחיל".

בשובם לביתם מצאו הרס איום. האב מת, האח הבכור והגיס, בעל האחות, נפלו בשדה הקרב, האם זקנה מצרות. אולם החיים שבו למסלולם. האם, שורעה שברי מתכת בשדות, כדי שהנאצים לא יקצרו את התבואה ומכור גיוניהם תיפגענה והאחות, נהגת מכונית המשא, שהוחבאה במתבן, חזרו לקולחון הפועל האדום. מפעלו של האב המנוח, שהיה חברו מ-1928 כאשר השקיע בו את סכום הכסף הגדול שהרויח בהגדלה ממשלתית, לציד המשק.

התאומים יצאו למכון ההנדסה גורני במוס' קבה, פגשו בו רבים מחבריהם לשעבר. המוסד היה מלא אנשי חזית לשעבר, הם פגשו בו בין היתר את קשרית המטה שלהם, לאריסה ניקיטינה.

משך חמש שנות לימוד הצטיינו התאומים גריגורי ואסילי, הופיעו החודש לפני ועדת פרופסורים על מנת להגן על הדיפלומה שלהם.

לאריסה, גריגורי, ואסילי וקלאודיה סולוד
בין היתר, קשרית המטה

להפתעת הבחנים, הופיעו התאומים עם נשותיהם. גריגורי נשא את קשרית המטה לאריסה, שהקדימה וסיימה את הלימודים שנה לפניו. ואסילי נשא חברה למקצוע, קלאודיה.

אחר שעמדו בהצלחה בבחינות נתבקשו על ידי המכון להישאר בו כפרחי פרופסורים, נאותו ומתמסרים בשעות הפנאי לחכנון קומ' ביינים. גריגורי — מתכנן קומביין לעבודה בהרים. ואסילי — לקצירת שיבולים אלכ' סוניות.

קונגו הצרפתית

"בוקר טוב, היום התחיל!"

ב-18 לאוגוסט 1947 הוצפו המזחים של נמל הנקודה השחורה, באפריקה המרכזית הצרפתית, על חוף האוקיינוס האטלנטי, על ידי שיירה מזוהה. סביב ארבע קרונות הקשר רים לארבע מכוניות משא, רוכזו מאות אר' גוים, טרקטורים ודחפורים, 16 איש ואשה אחת שהתרוצצו בין הסבלים הכושפים. היתה זו שיירת "מאקי השחר".

* מונח רוסי לבחינה בעל'פה, המורכבת רובה הרצאה ארוכה על נושא המוצג לנבחן על ידי חבר הבחינים.

שתיהנה כלולות בצבא אירופי מאוחד, לפי קודו של גנרל אייונהואר ומפקד כוחות הי' בשה, הגנרל הצרפתי אלפונס גיואן, שהת' פרסם לא מכבר כמדכא ערביי מרוקו.

אולם המכשול הנפשי טרם סולק. אומרים הגנרלים הגרמניים: אינו מסוגלים להלי' היב נוער למקצוע הצבא ולהנכו לשאת בכבוד את נשקו כל עוד לא הוחזר על כנו כבוד הצבא הגרמני במלחמה האחרונה. הגנרלים המפורסמים ביותר, ביניהם היינץ גודריאן, גנרל הטנקים המצטיין ביותר ורמטכ"ל הצבא, לא יסכימו להפך את הסולידריות של סגל הקצונה ולהיכנס לשירות כל עוד כלור' אים חבריהם כפושעי מלחמה.

ברית המועצות

צבא, הנדסה, קומביין

האפשר לראות את החבר סולוד? "אויזה סולוד?" "סטודנט המכון להנדסה." "הם שני

דוח שגרמו להרשעת הפלדמרשאל קסרלינג. אולם יכול אני לומר שהופתעתי להיווכח כי גנרל כה אמיץ ומוכשר * נמצא חייב בפש' עי מלחמה. נלחמתי נגד הפלדמרשאל משך חודשים רבים בצפון אפריקה ובאיטליה, ואף פעם לא היו לי טענות כלפי הנהגת פעולתו הגבאית. הוא היה לי תמיד אויב מוכשר. הוא וחיליו ניהלו נגדנו קרב ישר ונאמן. כאשר העירו לרונן כי דר שטרן פרסם את מכתבו והשתמש בו כתעמולה לשחרור הי' פלדמרשאל הגרמני, ענה: "לא איכפת לי!" **היד לא נלחצה.** עם הכינוס של רמקה החלה בגלוי המערכה הגדולה על הגנרלים. אחי הכניעה לא הבינו הקצינים הגרמניים המקצועיים את יחסם של קציני בנות הברית, אשר לא הבחינו בין פעולות הצבא (שהיו כשרות למדי) לבין פעולות הם. ס. הבלתי צבאי, הגסטאפו וארגוני המפלגה הנאצית שביצעו את פשעי המלחמה בעורף הצבא. הגנרלים טענו שלא ידעו על רוב הפשעים, וגם לא יכלו למנוע אותם, בהיותם ממושמי עים ונתונים למרות הממשלה שנבחרה באור' רח דימוקראטי על ידי העם הגרמני. יתר על כן, מכיון שהגנרלים חיו במשך שנים במ' רידה מתמדת, גלויה למחצה, נגד היטלר (בעיקר מטעמים צבאיים והתנגדות לתפיסותיו הצבאיות) היה נדמה שמגיעה להם תור' דת בנות הברית. ומעל לכל הרגישו הגנרלים לים הגרמנים שלחמו בשעות את מלחמתם של עמי אירופה ואמריקה נגד ברית המועצות, שמדינות המערב תקעו להם, למעשה, סכין בגב במלחמתם נגד האויב הסובייטי המשותף.

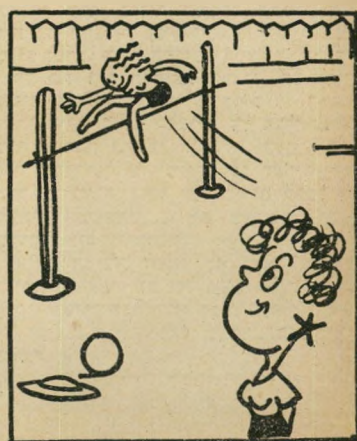
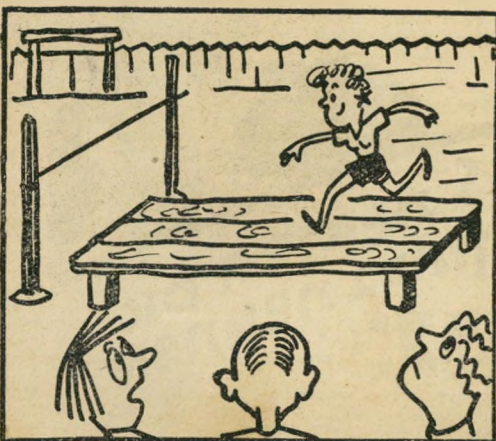
כשבא אייונהואר לשיחות שביתת הנשק בלט בהתנהגותו הקיצונית, לא בייך את הקצינים הגרמנים לשלום ולא לחץ את ידם המושות. בספר זכרונותיו אמר שאין הוא יכול להתיחס אל הגנרלים הגרמניים כאל חברי "מקצוע הנשק המוכבוד", אינו יכול לשחרר אותם מן האחריות לתמונות הזור' עה של ברגן-בלזן שזעזעו אותו.

אלא שבינתיים השתנו הזמנים. רוח חדשה נושבת בגרמניה. איש ממציאי המערב אינו מטייל ספק בכך שאי אפשר לנצח את הרור' סים מבלי להקים מחדש צבא גרמני גדול וז' זק. אין הם מאמינים בכושרו הקרבי ובכוכו' גות הלחימה של החיל הצרפתי והאיטלקי, אך נשא בדמם כבוד רב מאד לכושרו של הפיקוד והחיל הגרמני במלחמה האחרונה. אייונהואר השמיע דברים רכים, הכריז בפומבי שכבוד הצבא הגרמני לא נפגם. שני גנרלים גרמ' גיים מן הפיקד העליון לשעבר, שהיו ידועים אמנם כאנשי נאצים מובהקים, קיבלו מעמד של יועצים רשמיים ליד הקצנרל הגרמני. היה נראה שהיה שלא נלחצה לפני שש שנים תי' לחץ עתה.

אלא שעתה משחקים הגנרלים הגרמנים בברונג. אין הם חולמים כלל להקים צבא גרמני, שיוציא מן האש את הערמונים המע' רביים, אלא אחרי שיקבלו את תנאיהם. הת' נאי הראשון: שיוקמו חילות גרמניים עצמ' איים, בעלי נשק כבד וכות אווירי, ושלגרמניה תהיינה זכויות שוות בברית המועצות. הצר' תים התנגדו לכך בתוקף, הסכימו להקים חטיבות גרמניות בלבד. האמריקאים החליטו לערוך פשרה, לפיה תוקמנה דיביות גר' מניות מלאות, מצויידות בנשק הכבד ביותר, העליו תמיד.

* רומל עצמו מתקיף את הפלדמרשאל קסרלינג כאיש עורף, חילי שולחן-כתיבה, שלא הבין את החזית, אך מבהיר גם הוא שקסרלינג לא היה נאצי ועוד לא פעם לעקוף את פקודות הפיהרר.

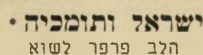
רוחי יודעת להסתדר

לתהילת המלך

פעם נהגו רבבות צופים לנהור לכל משחק כדורגל במצרים, סוריה והלבנון. עם הזמן עברה התעניינות ההמונים לשטחים אחרים. מצרים, בעלת הספורט המפותח ביותר במרחב (כולל ישראל), שמה דגש גם על ספורט יחידי.

מלבד המניע הרגיל של פרסומת ותהילה, הממריץ קבוצות או ספורטאים בודדים להשגת שיאים מיוחדים, הופיע במצרים גורם חשוב מאד נוסף: התעניינותו של פארוק. כל ספורטאי שהצטיין באיזה שטח שהוא הועבר מיד מקבוצות ליחידות המשמר המלכותי. כך חלו מצטרבים נצחונות בכל השטחים

לשומרי המלך. בעיקר התרבו הנצחונות ב־
שטח השחייה. השומרים הספורטאים הגוֹ
מיחס מיוחד, כיו בתנאים שאינם מחקלו הגו
הספורטאי הרגיל וכל שכן חייל רגיל. תינה
להם כל האפשרות וההמרצה להתאמן ולשפר
את רמתם הספורטיבית. על דגלי קבוצות
הספורט נקמה היסימה: לא למען הנצחון
לבדו, אלא להתחילת המלחמה!

אחד הדגלים האלה הופיע לפני שבוע על
התוף הצרפתי של תעלת למאנש. נואמור
היו שלושה ענקים שחומי-עור ומסלולי שער
קבוצת השחינים המצריים והשתתפו על ידי
בצליית למאנש השנתית המאורגנת על ידי
התוף הלוורני דיילי מיל. מתוך עשרים איש
האשה שנכנסו למים הצוננים מן העבר הצר-
פתי ושחו בכיוון צוקי דובר הלבנים הגיע
מריח קסאן חמאד הראשון, כעבור 12 שעות
12 דקות (העולם הזה 722). כשהשוו העו-
רים אליו, למלם בצרפתי: "...לתהלים המלך!"
הוא ויגדה בדרגה לפני שנה ויגדה

חסן עבדול רחים, קצין בחיל המשמר המצרי
השליכו, בצליחת למעשה בהשיגו שיא —
שעדיין עומד — של 10 שעות 52 דקות. הוא
הביא למצרים את הנביע ולפארק את ההת-
לטה כי גביע זה חייב להשאר במצרים. השנה
השובש השתתף חסן עבדול רחים, אולם הנצחון
היה מיועד לחברו לקבוצה, חמאד.
אולם ההפתעה הגדולה באה יותר מאוחר
לבאותו ערב כאשר במעמד החגיגי הוגש
לקבוצה המצרית גביע ו־15000 לירות במזו-
נים כפרס. מנהל הקבוצה המצרית, בריגודי-
נג'ל של חיל הרפואה המצרי, קם והודיע
בסוף של גאווה: "אנו מזהמים על הפרס!"
אותו בוקר קראו המצרים על הצלחתם בע-
תו הראשון של היילי מייז ובמעמד השני
היה סיפור על התהוללותם של פארוק ופמל-
יתו בריביירה. "אין אנו יכולים לקבל דבר
שעתון הממששח במלים מעליבות ומפיץ
שמועות כזב על מלכנו."

אולם המנצח חמאד לא נראה כמדוכא ביותר על אבדן זה של 15000 לירות שהיו חלקו. פארוק הבטיח לו שכום העולה בהרבה על זה וגם אות הוקרה מיוחד: הוא יועלה בדרגה.

* קריקטורה בשבועון אל-מוסאווה.

לא תשוב מה הצבע

כשסימיון צרפקין התערב בשאלת הסואץ
במועצת הבטחון עלתה תרועת גיל בקהיר.
עתה, סברו המצרים, לצור המערב אשר
דוע, המרחב יהדול ליהודים? זכיון מנופוליטי
טי של אנגליה ואמריקה. למרות שהתערבות
הרוסים באה כפתתה מוחלטת, התאששו
ההוגים הפיליסיים המבלים את חופשת הקיץ
באלכסנדריה, והריעו: סוף סוף מקבל המ
ערב את תשובתו. "לא חשוב לנו מה צבע
ידינו", צהל עבדול רחמן עזאם באשא
ה"עיקר שהצדק ניצח".

במשך שבועות רבים התקיימה העתונות המצרית את אנגליה על כל דבר ודבר. היא האשמה בהפרעות בסודאן, בגניבות באירופה החניה הברסית בסואץ, בזיון ישראל, בהמרצתה להעלות את עניני הסגר הסואץ בפני מועצת הבטחון. בקור שלפני זה נהגו להתקוף חליפות את אנגליה והציונות, הפכו אותה את השניים לשותפים בעלילה הגדולה נגד מצרים הפרט והערבים כללל.

השבועון הארץ-סאודי, הנפוץ ביותר במצרים

רים, פרסם קריקטורה בה הסביר מדוע הצליחה ישראל לבצע את מעשיה השפלים מבלי שיד הצדק הערבי תשיגה. הכותרת: חכו שגם אנחנו נמצא תומך.

משך יומיים נדמה היה כאילו סוף סוף, במאוז הערבים את ההומלס הנכס. היה הבין דוב הבנחה שרוסיא אשר ממכה במשירן דוב בעקפין במדינת ישראל מאז החודשה לנו-טושה, עתה, כשברור כי ישראל תלויה ב"אצות-הברית. אולם משום מה נדברו תקחת המדינאים הערביים והכל חזר לקדמותו. דבר אחד לו יכלו הערבים לסלוח לרוסים: שפרפור הלב שהתערבותם גרמה לשוא. עזאם באשא היה כה נדהם שזו הפעם הראשונה משך זמן רב שלא היה לו מה להכריז על-נגמאס שאילא את דעתו.

"הרכוש לא שיך לנו"

הדממה הכבדה של שעות הצהריים הופרה ברחובות חרוסום כשאילוץ סימאטאס ומשפילם יצמדו בחדר בחדר, השמימי פועלים נגד השלטון "יחיו סלאם ושפעי" הם חזרו וצעקו. אחמד סאלם, נשיא התאחדות הפועלים הסוריאנית ועבר אלירחמן שפעי, מוכיר ההתאחדות, וצערו לפני חרושעים בעומדם בראש ששבייתה של פקידים ממשלתיים. התלונה העיקרית נגדם הייתה כי ארגנו ועזרו לטוטרס הסוריאנים להכריז מרד. כמות חגגה נגד מעצורם הממושך הוכרזה שבייתה כללית ביום שני שנמשכה עד סוף השבוע. השביתה הקיפה את כל העובדים בשכר, הביאה להשקת מוח'לסת של רוב המפעלים הגדולים ושל השירותים הציבוריים. ההתאחדות דרשה העלאה של 75 אחוז בשכר היסודי והטלת הגבלות על מחירי הסחורות.

פקידים אנגלים גבוהים ופעילי מפלגת אל
תחזקת ציאו בהכרח: יש מאחורי שביטה זה
הגורמת לקשיים גדולים מאז לאוכלוסייה המ'
קומית, עומדת מצרים המשתדלת בכל יכולתה
לעקור את המצב בסודאן על מנת להוכיח את
יעילות המנגנון האנגלי והנעת היתשבים
לחמיכה בשיאית מצרים לצרף את סודאן
לכר פארוק. "שביטה זה אינה אלא אסון
לאתר בלתי משוער", הכריז אלברט דיסני,

ישנה מתנה של תיא
הבה נשחק חבריא!
וזוהי המשחקון -
הוספה לביצאפון,
העושה בועות אור
ושלל צבעונים מזהיר!

ביצא פון - החסיפון.
בעל כושר החלמון.

המעוניינים להצטרף
לחוג מתנדבים בשם:

**פעילות חנוכית
תרבותית**

בלי כוונה מפלגתית

במגמה להעלות את רמת
המוסר והאנושיות בצבור.

לפנות: ל"מרכז" ירושלים, ת. ד. 249

ה ר ח ק ת ש ע ר י ת

מהפנים ומהרגלים לחלוטין בדויטרמה
(שיטה חשמלית) באחריות בלי צלקות
ובאורח סופי. הרחקת שערות מהרגלים
1600 שערות לשעה.

תל-אביב, יוחנן הסנדלר 18
חיפה, רחוב מיכאל 31

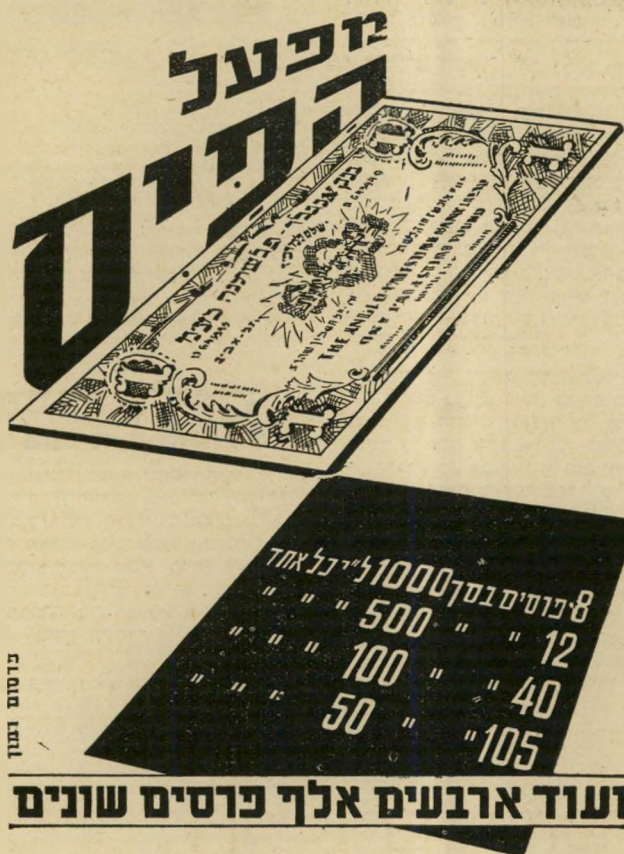
הנשקפת לנו
סכנת פלישה?

קרא את ספרו המרתק, הסנסציוני החדש של ס. גולדפלוס, "ישראל בשנת 2000". להשיג בבתי מסחר ספרים ובקיוסקים (480 פרוטה).

פסנתר'ם

קנייה — מכירה — תקונים
2002

א. וספרמן, ת"א, רחוב רש"י 19

כדורעף

מי יסע לפריס?

בהודע שנבחרת לאומית של ישראל תש"ח תתקן באליפות אירופה בכדורעף, העומדת להפתח בשבועי לספטמבר בפריס, פרצה ה"סערה: מועדון ביתר תבע מבחן, והמחלקה לתרבות הגוף הכריזה על מבחן בכדורעף. רוב שחקני הפועל נמצאו בארץ, מחוץ לאחד, משה דניאל, המשתתף במסעה המוצלח של נבחרת הפועל באירופה. ביתר הרכיבה קבוצה מעולי סין (ששחקן בכדורעף עוד בהיותם בסין). הפועל וביתר באו למגרש הכדורעף של הפועל בבקעת-עליה ואחר באו גם נציגי המחלקה לתרבות הגוף, ברוך בג וחיים ויין. השופט הראשי בתחרויות היה פרופסור זולטן דיקשטיין.

מבחן לשופט: נקבע שהקבוצה המנצחת בשלש מערכות חוץ חמש תבקע כמנצחת. במערכה הראשונה באה הפתעה: ביתר זכתה בשיעור של 12:15. מיד קם רעש גדול. הפועל טען שהשופט אינו יודע לשפוט ולפני המבחן לקבוצות יש לערוך מבחן לשופט. נציגי ביתר הודיעו (בצעקה) שהפועל אינו יודע להפסיד בכבוד. הפועל טען שהוא לא יתן לשחקניו לעלות על המגרש כל עוד לא הוחלף השופט. המחלקה לתרבות הגוף הופיעה גם הפעם כמפשרת ולבסוף חדלו הצעקות ונמשכו המערכות.

הפועל גילה עליונות וגבר בשתי המערכות הבאות (5:15, 5:15). אך התוצאה של ההכרעה נבחרת משחקנים בודדים ולא מגרעין קבוע השפיעה במערכה הרביעית. המלחמה במערכה זו התנהלה על כל כדור וכדור. הביתרים הצליחו בתחילה וגורא היה שהנצחון יהיה להם (10:14). אך אנשי הפועל לא התייאשו, השוו ל-14:14, לבסוף (14:16) בכל שלשלת המשיחקים.

הטוב שבכל השחקנים היה בחור שחור ומוצק מבית-זרע י. חיים בורר (23). לעומתו התבלט בין הביתרים וובקה, עולה סין שאינו מגלה את שמו והמצטיין מלבד במשחק הכדורעף גם בנגינה על הפסנתר ושריה.

לאחר התחרויות הציע נציג ביתר, שקבר צמו הפסידה, שהנבחרת הישראלית תורכב מקבוצת ביתר בחיזוק ארבעה שחקני הפועל. נציג הפועל טען את ההפך מכיון שקבוצתו נצחה. שתי הקבוצות טענו שהשופט היה חלש ונקבע מבחן שני. התמרון הפריע בעד המבחן והרכבה של הנבחרת הישראלית נקבע במשא ומתן.

כדורסל

מי יסע לתורכיה?

כאשר הגיעה ההזמנה לטורניר בינלאומי בכדורסל בתורכיה (מחצית ספטמבר) הציעה המחלקה לתרבות הגוף לערוך מבחן על

אנו רוצים מבחן על כל המקומות. הדיון עבר מהמגרש לשולחנות הכתיבה. המבחן לא יצא לפועל.

המחלקה נסתה כוחה, החזק בפשרות, הצי"ע שויון (ששה הפועל, ששה מכבי), נדחתה על-ידי הפועל שראה בכך אי-התחשבות בכ"ר רון שחקניו: "אם יש לנו יותר כדורסלנים מדוע לא יסעו? מפני שהם של הפועל?"

לאחר חדשים, משחק

בחדשים האחרונים לא היה לקבוצת הכ"ר דורסל של מכבי-מצקין יריב מתאים למשחק: קבוצת הנוער של מכבי-חיפה חזקה מדי, נסיעה מחוץ לעיר כרוכה בהוצאות כספיות ונגד הפועל אסור לשחק.

החברים התמרמרו, ודרשו משחק. מביקשם נתן להם כשעלתה בדעתו של חבר הקבוצה, אליהו הירש, האפשרות להפגש עם נבחרת חיל הים (מקום שלישי באליפות הצבא).

שתי הקבוצות נפגשו בשעות הערב במגרש צבאי מואר: עשר דקות לאחר תחלת המשחק היתה התוצאה 10:12 לטובת המצקניאים. בהרכב חיל הים הוכנסו שניים והשלישיה המתקופה: יצחק בן חיים (מורח), יוסף אבו רשיו, ויוסי אסיקוביץ, סיממה את המחצית (12:25) לטובת חיל הים.

במחצית השנייה שחקן המצקניאים ביתר מרץ וקלעו כמה סלים (חיים קסלן ואליהו הירש).

אולם התקפת חיל הים בעזרת זיו (יצחק) מחור בהגנה הבטיחה את הנצחון בהפרש סלים ניכר: 29:45.

שחיה הגביעים באו הביתה

"ברוך השם, רואים גם שחינים חדשים" — הפליט מאמן השחיה הותיק של ברית-מכבים-עמידי, ברנהרד ויינרייך (שעזב את ההדרכה בשחיה מכיון שהחליט להתחתן) אך הצעירים נטלו גם את העבודה: — לפני התחרויות מתחו את המסלולים על המים הצלולים של ברכת השחיה גליגלי, ברמת-גן, ואחר זנקו לברכות כדי לזכות בגביעים. הקהל הרב שהקיף את הברכה מכל צדדיה והפריע לשופט טים לקבוע את הזמנים, תבע, בלי הפסק, סדר, אך הוא בעצמו חסם את כל היציאות והמבוכות.

המפגעי הצליחה. הסדרנים הצעירים של המכביה-הצעיר שכחו שעליהם לשמור על ה"סדר. אך חוסר הסדר לא מנע בעד ההדרכה מפעל-העשרה המסורתי. המלחמה במים היתה הכלתית ביותר. המטרה לא היתה השגת הזמן גים הטובים ביותר מהשיאים, כיון שבברכת השחיה ברמת-גן אי אפשר להשיג שיאים אך אפשר לחזור הביתה עם גביעים, הנושאים

בשחיה חזה למשחה שעליו נקרא הגביע. היתה סטודנטית לחימה באוניברסיטה העברית ונפלה עם ההתקפה על שירת הרופאים שהביאה אספקה להר-הצופים.

לשחיית 100 מטר שחיה חפשיית לגברים הוצר גביע שנשא את שם עמנואל (אמה) רוטשטיין, שנולד בשנת 1927 בתל-אביב ועבר לגור בגיל צעיר לרמת-גן, וזכה בגביע אגודת ברית-מכבים-עמידי ע"ש קליינשמיט וב"גיל 18 זכה באליפות הנוער במשחה שעליו נקבע הגביע. הגה את רעיון הקמת בריכת השחיה גליגלי. בפרוץ המלחמה למד באר-צות-הברית אך חזר לארץ בסיימו קורס טיס.

נפל מעל ירושלים בהתקלקל מטוסו. על שמו של אילן בילר נקבע גביע בשחיית 100 מטר גב. אר"ל, שהחל את ראשית צעדיו ב"ברכת השחיה בגן-הדסה נולד בתל-אביב בשנת 1929. בגיל שבע התחיל שוחה גב ובשנות סגנונו הצעיר והמדויק נתן תקן וות רבות ביחס להתקדמותו בשחיית הגב אך היה התגייס לפלמ"ח והשתתף במספר קרבות. בהתקפה על לטרון נפל. אחיו הצעיר, עוזי, ממשיך במסורת השחיה.

הגביע בשחיית חזה למרחק של 200 מטר זכה לשם כפול: הוא נקבע על שמו של נתן מור ובשנה החולפת זכה בו אוריאל גיל שנפל השנה. נתן מור נרצח בגרמניה בשנת 1924 וב"היותו בן 11 נכנס לאגודת ברית-מכבים-עמידי. התאמן בצופי"ם והתגייס לפלמ"ח הימני. בשנת 1948 נפל בעת שמהר לעזרת חבר שנפצע.

ל-400 מטר שחיה חפשיית לגברים נתרם גביעו של בצלאל זולטוב, שנולד בשנת 1934 בירושלם, שרת בנוטרות והשתתף בהגנת-נצנים. חברו לכותרת גביע, בריגורא אנגלברג, נולד בהונגריה בשנת 1915 והיה קצין בצבא. נשלח בשליחות מיוחדת לחוף-לארץ שמו הוא מרחק של 50 מטר חזה נוער א'.

יוסף גולדברג שנולד בפתח-תקוה בשנת 1924 המשיך את מסורת הגבורה של משפחתו הותיקה. הצטיין במשחק הכדור-מים ואף שגמר את הגמנסיה באחד-העם והתגייס מיד לנגב לא הפסיק את השחיה. בשו בו מתחרות שחיה קפח את חייו באונות דרכים וגביעו: 50 X 3 מטר משחה שליחים מעורב נוער ב'.

השוער הטוב ביותר לכדור-מים שקם בארץ, יצחק בינר, נפל בחיפה לאחר שהגן על שער קבוצתו, מכבי-חיפה, משך 10 שנים רצופות. זנקו מעל למים הבהילו את החלוצים שבאו לקראתו והקבוצה המצרית שבקרה בארץ לא הבינה כיצד הוא יכול לעצר כל-כך הרבה כדורים. הגביע על שמו הוא גביע כדור-מים לגברים.

גביע לנערים נושא את שמו של יעקב (ינאי) פריד שנולד בבודפשט בשנת 1927 ושנפל בהתנגשות בין ההגנה והאצ"ל בזמן בואה של אלטלנה בכפר ויתקין.

גביע 50 מטר שחיה חפשיית לנערי ב' נושא את שמו של אברהם פלק, שנולד בשנת 1931 בתל-אביב והצטיין במשחק הכדור-מים וטניס ויזולחן. נפל בקרב ב"ת-אפא בנגב.

נתגלו כוכבים. המשחים השונים גילו שתי תמונות. בין הגברים לא העלו כוחות חדשים והקרבנות היו בין אותם השחינים שנלחמו בשנה שעברה. לעומת זאת נתגלו הרבה כוכבים חדשים בין הנערים. נחום (נחציה) בוק היה גבור התחרויות לאחר שזכה בשני גביעים. קרבות קשים היו לו עם חבריו לאגודה, ברית-מכבים-עמידי, ישעיהו (צמבאי) אלבאום וארנסט נסט. אך הוא הצליח לגבור על יריביו.

דן קפליבצקי, הירושלמי שחזה כל הזמן בברית-מכבים-עמידי תל-אביב ומשתייך עתה למכבי-חיפה לקח, בקלות, את גביע 100 מטר גב (1:24,0 דקות). שאר הגביעים התחלקו בין חברי אגודות מכבי-חיפה (אובספדל ב"ש 50 מטר חפשי נוער ב' 34,2 ש"ש, שושנה צולוף ב"ש 100 מ' חזה לגברות — 1:43,0 דקות), מכבי פתח-תקוה (ליזרמן ב"ש 200 מ' שחית חזה — 3:18,6 דקות, 50 X 3 מ' 10 * מ' שחיה חפשיית — 1:07,4 דקות. 40 מ' שחיה חפשיית — 5:40,6 דקות.

משחה שליחים מעורב נוער ב' וברית מכבים עמידי (נסט ב"ש 50 מ' חזה נוער א' — 35,4 ש"ש, 50 X 10 מטר חפשי משחה שליחים על שם עשרת הגבורים — 5:29,4 דקות).

השלישיה שלמה

לאחר שנסתיימו אליפויות הפועל בהאב"ק, טניס השלחן, כדורסל, אתלטיקה קלה והתאגרפות הכריז מרכז הפועל על אליפות בשחיה: השלב הראשון יכלל תחרויות מחור וזאת לסניפים השונים. בשלב השני תערכנה שתי תחרויות. אחת לאזור הדרום, השנייה לאזור הצפון, ישתתפו בה השחינים שתפסו

שחיין צולל מקרש קפיצה בברכת המכון הטכני בכופסון (המפורסם והמשובח שב-טכניונים בעולם), המיוחד למסורדנטים המתמחים במקצועות הטכניקה החדשה. אחד מהם, האדורד אינרסטון, פיתח שיטת צי-זומים רבת מהירות המאפשרת ניתוח צלילה לפרטיה. התוצאה: תמונה מעניינת זו.

מקומות ראשונים בתחרויות לסניפים (בשלב הראשון). השלב השלישי, הגמר, ייערך בתחלת אוקטובר ויקבע מי הם אלופי השחיה של הפועל.

האליפות החלה כשנפגשו השבת בברכת גלי הדר בחיפה, 50 שחינים מסניפי חיפה, מסריק, כפר המכבי ודליה.

במשחה ל-66 מ' לילדים הצטיין יורם גלפמן בן ה-13, מחיפה. כששמע יורם את התוצאה (49,5 ש"ש) שמח ואמר: "עשיתי אותו הזמן שעשה אמנון (אחיו של יורם, שחין) כשהיה בן 17, לפני שנה."

יצחק גלפמן, אלוף הפועל, שחה 100 מ' חזה בזמן 1:21,8 ד'.

אולם, למעשה, שלטה בברכה שלישית ה"בנות החיפאיות: נגה למדני, אסתר וסילצקי, אסתר לוי. שלשתן תפסו שמונה מקומות ראשונים. אסתר לוי, בת ה-15, שקבעה שיא יסוד לעזרת ב"ש 200 מ' חתירה: 3:43,3 דקות. כן נצחה אסתר ב"ש מ' חתירה (3:38,8 דקות). אסתר וסילצקי, 16, אלופת הנערות ב"ש 100 מ' גב, השיגה 3 מקומות ראשונים: 100 מ' חזה (1:43,5), 200 מ' חזה (3:46,0 ד') ו-100 מ' גב (1:42,2 ד'). המתחרה היחידה למרחקים 100 מ' חזה מ' חתירה לגברות, היתה נגה למדני, 17 וחצי, המחזיקה עדיין בשיאה משנת 1947 ל-50 מ' לילדות.

במשחה ל-400 מ' השתתפו גם גברים (התוצאות נחשבו לגברות לחוד ולגברים לחוד) ונגה אף הצליחה להשיג את אחד הגברים. זמנה ב"ש 100 מ' 1:31,3 ד' ב"ש 400 מ' 8:23,3 ד'.

כדורגל

לא רק בכבישים

קבוצה חדשה לכדורגל הוקמה לפני זמן מה. הקבוצה היא של אנד (לפני מיוג הקואו"פ רטיביים לתחבורה) והיא כבר זכתה בנצחון על הפעל נתניה (1:5). הנהגים הוכיחו שהם שולטים בכדור כשם שהם שולטים בהגנה ומ"הירותם על הכבישים לא הפריעה למהירות על המגרש. בשלב השערים לטובת הנגנים התחלקו: יהושע גלור (2), נסים אלמליח (2) ואליעזר שפילג, שהוא מאמן הקבוצה, הסיפק בשער אחד.

נגה למדני, אסתר וסילצקי, אסתר לוי שלוש נערות, שמונה מקומות

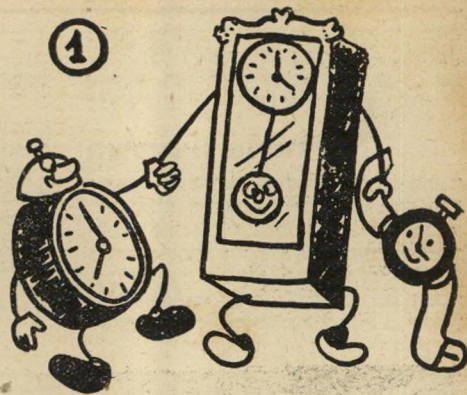
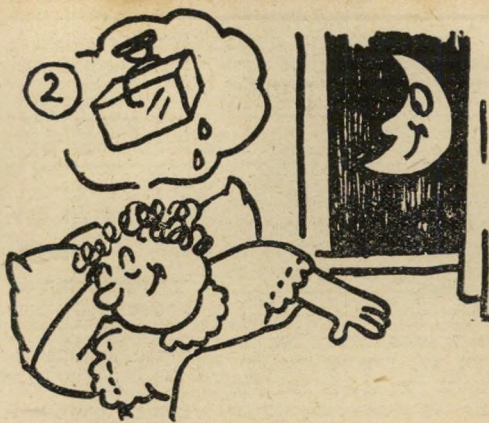
את שמותיהם של עשרת חילי מכבי שנפלו במלחמת השחרור. על שמו של כל אחד מעשרת החללים נתרם גביע מיוחד למשחק מסויים.

לשחיית 100 מטר חזה גברות נתרם גביע שנשא את שמה של אסתר (אמי) בירנבאום, שנולדה באוסטריה בשנת 1930 ועלתה ארצה עם עליית הנוער בשנת 1938. בת 10 החלה שוחה ובשנת 1947 היתה אלופת הנוער

שהם מקומות, להבטיח את יתר ששה המקור מות לכדורסלני הפועל הקוצרים נצחונות ב"אירופה (על נבחרת פריס 57:69; על ז'ליז' ניצר, ויוסלוביה, 50:52).

ההצעה לא מצאה חן בעיני מכבי: "שינצחו אפילו את האמריקאים, מה זה מעניין אותנו?"

* מקצוע הכדורעף מפותח במיוחד בהת"יישובות העובדות.

חידון מוסיקלי

בשמוע אדם ששה של יצירה מוסיקלית, נוצרת בראשו תמונה מסוימת, המתארת את שמה של אותה יצירה. בעמוד זה צייר ד"ר ארבע-עשרה תמונות המזכירות שמותיהן של ארבע-עשרה יצירות. אם תזהה את כל היצירות, לפי שמור תיהן, ערוך אותן ברשימה ושנה אותן עם התלוש בעמוד 11 עד יום 20 לספטמבר 1951 למערכת העולם הזה, ת.ד. 136, תל-אביב. ציין עם הפעטפה: "חידון מוסיקלי".

בין בעלי הפתרונות הנכונים יוגרו חמישה ספרים על תולדות המוסיקה.

